

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

— Acıttım mı cicim?..

**Tasarruflarını
İş Bankasına
yatıranlar
daima kârlı çıkarlar**

Bir yılda dağıtılacak
12 Milyon liralık
ikramiyelerin ilk çekilişi
26 Ağustosta yapılıyor.
Çekilişe katılabilmek
için İş Bankasına yatırmış
olduğunuz tasarruflarınızı
muhafaza etmelisiniz...
1966 yılının ikinci zengin
çekilişi için de biriktirdiğiniz
paraları İş Bankasında
toplamıya devam ediniz.

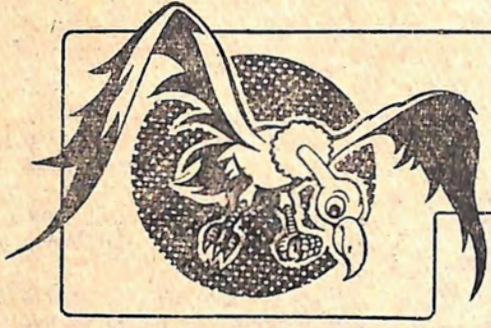
TÜRKİYE

BANKASI

*paranızın...
istikbalinizin
emniyetidir*

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 32 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Ağustos 1966

Komünist Olacağım!

BİRKAÇ gündür komünist olmayı düşünüyorum, ne dersiniz?..

Komünist olmak... Bundan kolay, bundan cakalı, bundan sorumsuz ne var dünyada?.. Doktor olmaktan kolay, mimar olmaktan kolay, mühendis olmaktan kolay, ressam olmak, şair olmak kadar kolay... İki üç tekerleme öğren: Mutlu azınlık, komprador, sömürgeci... Birkaç da küfür: Matrak, Morison, Go Home.. Oldu, bitti. Artık çiçeği burnunda yeni adamsın!

Ondan sonra, en ileri kalem benim parmaklarım arasındadır. Yarının ölmezi benim adımdır. Yeni okuma kitaplarında benim imzayı bulursunuz, sayfa sayfa.. Edebiyat tarihinde yeniden saltanatımı kurarım, eskisinden üstün!.. Postacı, her kapıyı çalıştı, salyaları akan sevgi mektupları bırakır masamın üstüne: Eğer bu sefer de milliyetçi yazarlar, mukaddesatçı yazarlar sövgüye başlamazlarsa!

Evet... Geride kalmış elli dört yılını inkâr edip komünist olayım diyorum.

Yalnız, cevap aradığım bazı sorular var: Neden Amerika'da her işinin otomobili, radyosu, televizyonu, buz dolabı, çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi, konforlu evi var da, Rusya'da her ailenin iki odalı bir kulübesi bile yok?

Neden, bizde Demirperde armağanı kazanmak bile suç değil de Rusya'da Nobel kazanmak bile suç? Neden «Topraksız köylüye

toprak» diye bağıyoruz da Sovyetler Birliğinde kimsenin bir karış toprağı bile yok?

Neden yüz dönümlük tarla sahibinin adı bizim edebiyatımızda «ağa» da bütün Sovyet topraklarının sahibi devlet «Devlet ağa» değil?

Neden, ben Demirperde arkasına gitmek istesem yasaklıyan yok da, bir komünist hür dünyaya gidecek olsa izin yok?.. İzin alsa bile bacağından güvertede prangalı.. Sofrada çatal bıçak bile gizli bir dinleme aracı.. Kamarasında anahtar deliği bile bir hafiye gözü!

Evet, birkaç gündür komünist olmayı düşünüyorum... Yalnız bir cevap veren olsa bana: Amerika'nın Vietnam'ı bombalayışını affetmeyen Sovyet Rusya, Doğu Berlin'den Batı Berlin'e, vatanından vatanına giden Almanları niçin kurşunluyor?.. Utanç duvarı ile kimi kimden ayırıyorlar?

Bizim sol yazarlar, bir Romanya anlatıyorlar, öyle cennet kutsal kitaplarında bile yoktur. Ben de size bir haber veriyorum: İsrail Kibutzlarında Yemenli Yahudi var, Suriyeli Yahudi var, Mısırlı Yahudi var, Fransalı Yahudi var, Almanyalı Yahudi var, Türkiyeli Yahudi var, Amerikalı Yahudi var. Ama bir tek Romanyalı Yahudi yok... Romen Yahudisi komünizmden öylesine yılmış, kızıl cennetten öylesine kaçmış!

Stk sık gazetelerde okuyoruz: İki Bulgar genci, gemiden Boğaza atlayıp yüze yüze karaya çıktı di-

ye... Lütfen bir örnek verin bana: Bir Fransız genci, bir İtalyan genci Karadeniz'e atlayıp yüze yüze Var-na'ya çıktı, Sivastopol'a çıktı diye.. Bir tek hür dünya kaçkını gördünüz, duydunuz mu böyle?

Bırakın Kızıl Çin'i, kızıl Rusya'yı, İsrail komünistlerinin, girişi çıkışından kolay özgür Kibutzlarında bile oğluna, kızına sahip tek ana, tek baba yok... Hepsi karma yaşama, karma büyüme içinde çocuk kampına kapatılmıştır. İnsan yavrusunun inek yavrusundan farkı yok!

Biliyorsunuz, bizim Aziz Nesin kendi deyimi ile «Avrupa» da..

Elli yaşına kadar yurt dışına adım atmayan eşsiz mizahçımız, şimdi bir çıktı, bir türlü içeriye alamıyoruz.. Avrupa'da!... Ama hangi Avrupa'da?.. Fransa'da mı? Hayır.. İtalya'da mı?.. İngiltere'de, Almanya'da, Belçika'da, Hollanda'da, İsviçre'de mi?.. Hayır. Hep Demirperde Avrupasında. Hep komünist cennetinde: Özbekistan cennetinde, Azerbaycan cennetinde, Polonya cennetinde, Romanya cennetinde, Bulgaristan cennetinde...

Hele Macaristan cennetine bağlanmış, bayılmış Azizciğim: Bu kadar neşeli, bu kadar keyifli, bu kadar gülen, bu kadar öpüşen millet yoktur diyor!

O Macaristan ki, Kızıl Ordunun tankları, yalnız Peşte'de yüzbin genci et ve pıhtı haline getirdi!

Her birinin babası, anası, dayısı, halası, komşusu, onbeş kişi kalsa geride, bir buçuk milyon demektir

Keyfimce

Sizler için kalemlerimiz, fırçalarımız durmadan yenilikler, güzellikler arıyor. Bundan bir tanesini gelecek sayımızda sunacağız:

Arkadaşımız Cafer Zorlu, her ay, belki de onbeş günde bir size bir sayfa karikatür sunacak. Adı: Keyfimce!

Cafer Zorlu bu sayfa içinde güzel, zeki fırçasını tam keyfince kullanacaktır;

Caf'ın keyfi, sizin de keyfiniz olacak!

Peşte'nin nüfusu da bu kadar. Demek Macar Başkentinin bütün insanları ağlıyor... İşte neşeli Macaristan. İşte gülen, öpüşen Macaristan!

Yolda, ihtiyar gence, genç ihtiyara rastlıyor, kucaklaşıyorlarmış... Kahvede, kadın erkeğe, erkek kadına rastlıyor, öpüşüyorlarmış...

Sevinçten, neşeden, mutluluktan sanıyor zeki dostum Aziz.

Doğrudur: Sevinçten, neşeden, mutluluktan...

Çünkü efendim, Peşte'de ev yoktur ki yüzü Moskof kurşunları ile delik deşik olmasın...

Eh, bu evlerde oturan insanlar, eski bir dosta, bir arkadaşına, bir akrabaya, bir sevgiliye rastlayınca, sevinçle, neşe ile, mutlulukla kollarını açıyorlar, kucaklaşıyorlar, öpüşüyorlar demek:

— Oooh, çok şükür bugün de sağız!... Henüz öldürülmedik, diye!

Ama Aziz Nesin'i kınıyorum sanmayınız. Ömrünün en güzel, en verimli yıllarını, vatan cennetini demir parmaklıklar arkasından seyretmekle tüketen arkadaşımız, Demirperde arkasında bile kendini hür, mutlu sanmakta haklıdır. Gezdiği, gördüğü dünyalar cennet mi, cehennem mi— Onu kendisi gibi el üstünde tutulan turistlere değil, içinde yaşayanlara sorsun. Eğer cevap verebilecek eceline susamış bir Bulgar, bir Romen, bir Macar kadayısı bulabilirse!

Şimdi, yoksulluğun, ilgisizliğin, bahtsızlığın cehenneminde kavru-lan, kafası dolu, midesi boş yüzlerce gencimiz, bir hayâl cenneti avuntusu ile bağışıyorlar:

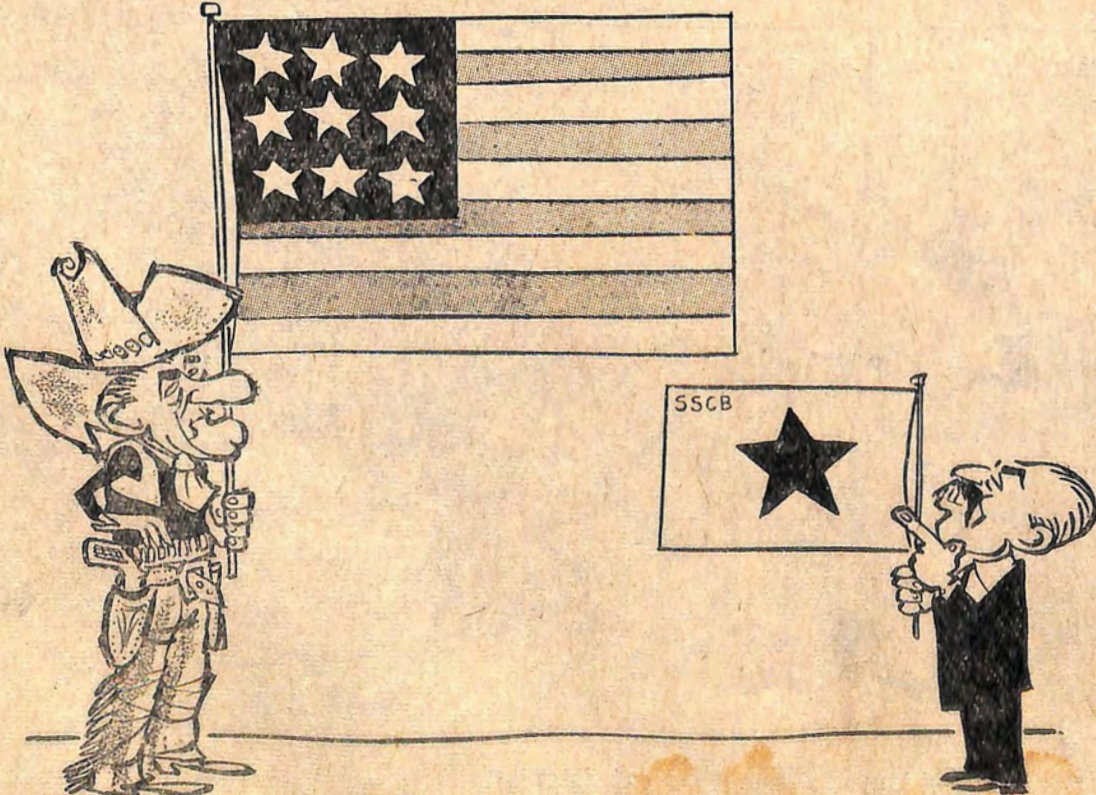
— Go Home!...

Evet Go Home!... Çünkü daha dün yedi milyar lira borcumuz açıklanan biz de —bütün Atlantik Paketi imzacıları ile beraber— Amerika'nın atom şemsiyesi altındayız.

Bu şemsiyenin altından çıkan, kendisini —kızıl şemsiyenin altına girmezse— kızıl tankların altından bulacaktır.

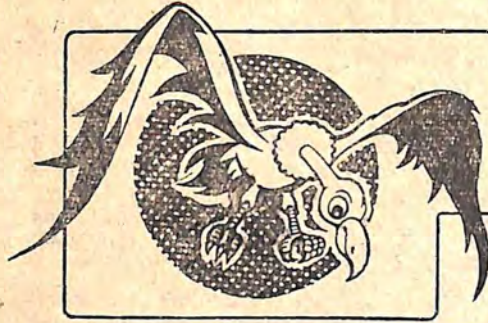
Onun için, Amerika'ya «Evine git» diye sallanan yumrukları, Sovyet Rusya'ya «Evime gel» diye sallanan ellerden farklı sanmayınız.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Aybar — Nafile, yıldızlarımız bir türlü barışmıyor!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AKAD

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 32 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Ağustos 1966

Komünist Olacağım!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Keyfimce

Sizler için kalemlerimiz,

Kiracılar

Adnan Veli

GEÇENLERDE İstanbul'a bir İtalyan güzel gelmişti. İstanbul'un bir gece kulübünde çalışan bu güzelin özelliği, para mukabili, arkadaşsız erkeklerle tur yapmak, bir yerde yemek yemek, istenirse dans etmek ve bütün gün erkeklerle beraber geçirmekti. Sisi adındaki bu İtalyan güzelinin «Arkadaşlık tārifesi» de gazetelerde yayınlanmıştı. Parayı veren, Sisi'yi dilediği gibi kiraliyebilecekti.

Kira tārifesiyle beraber, kızın resmi de gazetelerde yayınlanınca, İstanbul'un bu işe düşkün kiracıları hemen harekete geçtiler.

Sisi, Harbiye'de bir pansiyonda kalıyordu. Gelgelelim, türkçeyi iyi bilmediği için, pansiyondaki telefonun başına Çetin Çiftçiyürek adındaki menecerini oturtmuş, randevularını deftere yazma görevini ona vermişti.

Çiftçiyürek, gazetelerde haberin ve resimlerin çıktığı günün sabahında, önünde randevu defteri, boynuna yazıp duruyordu. Gene telefon çaldı. Çiftçiyürek âhizeyi eline aldı. Telefonun öbür ucundan, nazik bir erkek sesi duyuldu:

— Alô!.. Efendim, orası bayan Sisi'nin pansiyonu mu?

— Evet beyfendi..

— Acaba bayan Sisi ile görüşmek mümkün müdür?

— Efendim, şu anda bayan Sisi banyodadır. Kendisine bir şey söylemek istiyorsanız, bana not ettirin lütfen..

— Banyoda mı dediniz?

— Evet..

— Ay, vallahi içim gıcıklandı.

— Kendisiyle ne görüşmek istiyordunuz?

— Efendim, diyecektim ki, bayan

Sisi ile yemek yemek için bir saatliğine..

— Beyfendi, müsaade buyurun da durumu arzedeğim. Bugün için Sisi'nin hiç boş vakti yok. Öğle yemeğine, üç ayrı yere dâvetlidir. Eğer isterseniz, yarın, akşam yemeği için, randevu defterine adınızı kaydedeyim.

Telefondaki adam biraz düşündü: — Eeeeeet!.. Demek ki bugün için boş yer yok?

— Yok efendim.

— Bugün öğle yemeğine, üç yere mi dâvetli?

— Evet. Birinci randevusuna 12 de gidecek. 1 de oradan ayrılacak, ikinci randevusuna gidecek. Oradan saat 2 de ayrılıp üçüncü randevusuna yetişecek. Onunla arkadaşlığı da saat 3 de sona erecek.

— Peki, o halde saat 3 ten sonra buluşsak?

— Buluşabilirsiniz ama, üç masadan kalktıktan sonra, ayrıca sizinle yemek yiyemez beyfendi.

— Vah vah.. Geç kaldık biz bu işde.. Oysa, ben ona en güzel Türk şaraplarını içirecektim, en orijinal yemekleri yedirecektim.

— Yarın akşam yedirin beyfendi.

— İster istemez öyle olacak. O halde benim adımı lütfen deftere yazın. Avukat Sedat Canyakmaz diye yazın. Yarın akşam saat kaçta ve nerede buluşacağız?

— Saat tam 20 de Taksim Bahçesinin kapısında..

— Tamam..

— Yazdım efendim. İyi günler, saygılar..

Telefon kapandı. Çetin Çiftçiyürek, bir koşu arka tarafa gidip banyonun kapısını tıkdırdı:

— Sisi!..

— Ne var?

— Defter doluyor, defter.. Ne yapacağız?

— Aptallık etme Çetin! O defter dolunca, başka bir defter alırsın.

— Vallahi doğru söyledin. Hiç de aklıma gelmemişti. Dur, tekrar telefon çalıyor. Bir bakayım.

Koşarak, ön tarafa gelip telefonu açtı:

— Buyurun efendim.

— Kardeşim, orası bayan Sisi'nin pansiyonu mu?

— Evet efendim.

— Biraz çağırır mısınız bayan Sisi'yi?

— Efendim, özür dilerim, şu anda meşguldür, gelemez. Bana söyleyin, ne söyleyeceksiniz.

— Kardeşim, gazete bir tarife yazmış.

— Evet efendim.

— Madmazelle tur yapmak 50 lira diyor. Beraber yemek yemek 100 lira diyor. Dans etmek 150 lira diyor. Bütün gün beraber gezmek 500 lira diyor. Tārife dışı istekler pazarlığa tâbidir, diyor.

— Evet efendim.

— Ben, tārife dışı bir istek istiyorum.

— Ne istiyorsunuz beyfendi?

— Kardeşim, ben banyoya girince, Sisi hanım gelip benim sırtımı keseliyecek. Kaça olur bu?

— Haaa, evet. Onu biz Sisi ile görüşüp kararlaştırmıştık evvelce.. Onbeş dakika sırt keselemiye 1000 lira istiyoruz beyfendi..

— Sen kendi istediğini ne diye söylüyorsun birader? Kız, kaç para istiyor, onu sor.

— Ben Sisi adına konuşuyorum.

— Yani benim sırtımı kim keseliyecek?

— Tabii Sisi.

— 1000 lira mı istiyor?

— Evet efendim.

— Çok be birader!

— Çok değildir beyfendi. Onbeş dakika sırt kesiedikten sonra, banyoda ne manikür kalır, ne de pedikür.

— Peki, sırtımı keselerken, banyonun kapısını içeriden kilitlemek var mı?

— Hayır efendim, ne münasebet? Kapı açık duracak, kapının dışında da ben bulunacağım.

— Yok arkadaş, o iş bize gelmez. Hem 1000 lira verip sırtımı kesileteceğim, hem de kapı açık duracak. Gapan da kaçan mı? Öyle olduktan sonra iki buçuk lirayı toslayınca, Çağaoğlu hamamının natırı, tam bir saat keseler beni. Siz enayi arıyorsunuz galiba?

— Ne münasebet beyfendi. Biz, hakkımızı istiyoruz.

— Ne hakkından konuşuyorsun sen yahu? 1000 liraya sırt kesilemek nerede görülmüş? Bir kere, Maliye duysa bu işi, vergiye girersiniz.

— Girmiyoruz efendim. Biz o hususları hesap uzmanlarına tetkik ettirdik. Gelir Vergisi Kanununun götürü kazançlar bölümünün Batı kültürünü yayma faaliyetinden faydalanıyoruz.

— Sırt kesilemek Batı kültürü mü oluyor?

— Vergi uzmanlarına göre öyle oluyor.

— Bu işler bizi açmaz kardeşim. Haydi eyvallah.

— Güle güle beyfendi.

Çetin Çiftçiyürek telefonu kapadı. Kendi kendine gülümserken, çingirak tekrar acı acı öttü:

— Alô!.. Buyurun efendim?

— Gardaşım, ora nire?

— Burası, Bayan Sisi'nin pansiyonu.

— Hah tamam.. Bu Sisi dediğin, kiracı arıyan kız değil mi?

— Evet efendim.

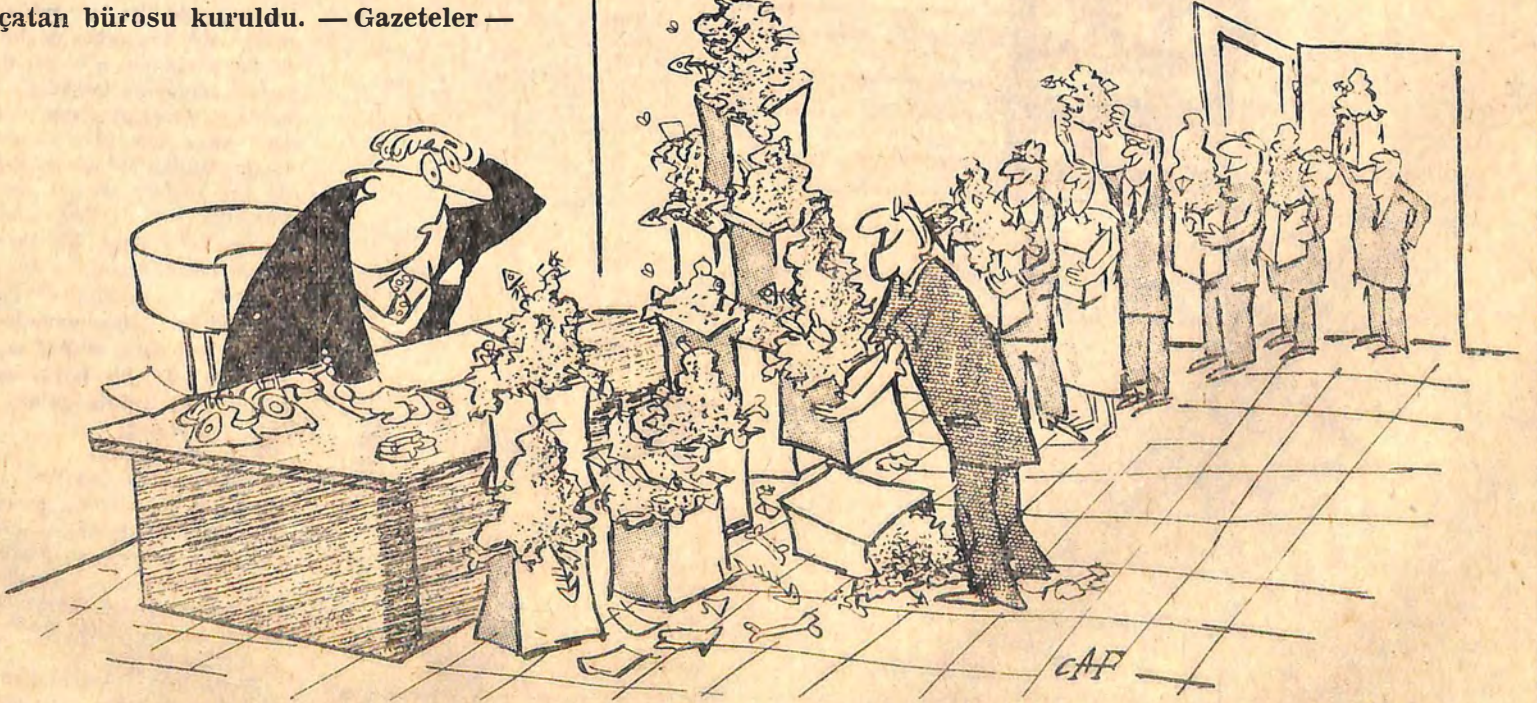
— Ben kiracıyım. Adım, Şaban Cıvaoğlu. Meyvahoşta gabzımalım.

— Evet Şaban bey, buyurun.

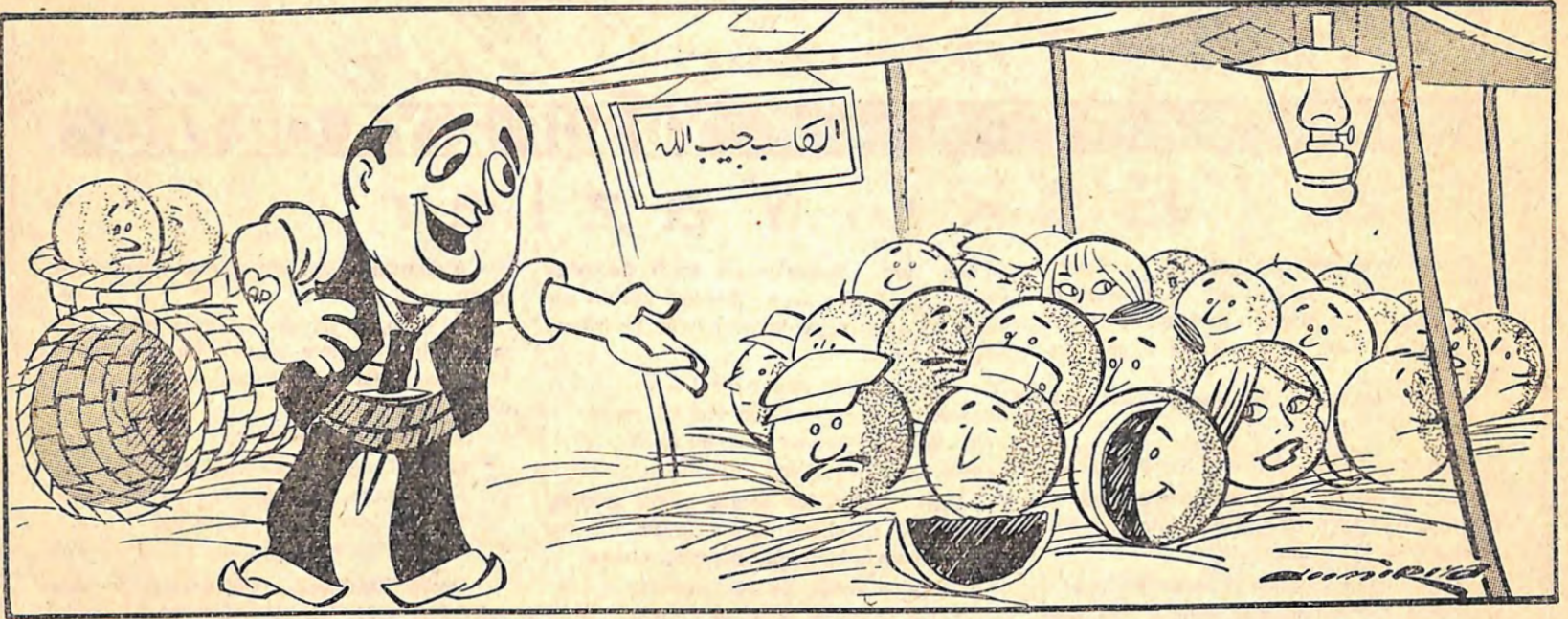
— Bu Sisi'nin kirası ne kadar?

— Siz ne yapmak istiyorsunuz Sisi ile?

Çöpçatan bürosu kuruldu. — Gazeteler —

— Buyur üstad, ister çat, ister at!

Demirel — Seç, seç al.. Seç seç allı!

— Allah ne verdiyse onu yaparık gardaşım.

— Hayır, yani, biz târifeye göre hareket ederiz de.. Söz gelişi, yolda yürümek isterseniz başka. Bir yerde yemek yemek isterseniz başka.. Bütün gün beraber olmak isterseniz başka.. Hepsinin ayrı târifesi var.

— Canım, Gadiköy bafuru mu bu, târifeyinen çalışmıya?

— Evet, usulümüz öyle, beyfendi.

— Bunun bi günlüğü kaç lira?

— 500 lira beyfendi.

— Bir geceliği kaç?

— Gece, gezmiye çıkmıyor efendim.

— Canım, biz de gezmek için istemiyoruz ki.. Gelsin, bizim portumanda misafir galsın.

— Geceleri pansiyondan ayrılmaz beyfendi..

— Niye ayrılmazmış? Hele sen şunu çığır telefona da, gendisiyineni konuşalım.

— Kendisi şimdi gelemez efendim, banyo yapıyor.

— Sen onun nesisin?

— Meneceriyim.

— Gomisyoncusu mısın?

— Aşağı yukarı öyle..

— Oğlum, sen şincik beni diyne..

Gomisyoncucu, gomisyoncuya eziyet çıkarmaz. Ben bu bayanı kiralayıp altı aylığına gonturat yapmak isterim. Üç aylık da peşin viririm.

— Altı aylık mı? Biraz zor ama, bilmem ki!.. Gündeliği 500 liradır, biliyorsunuz.

— Canım, orasını ne garıştırıyor sen? Gabzımal Şaban Cıvaoglu'na para lâfi olur mu?

Çetin Çiftçiyürek yüzü güldü biraz. Kiracıların en yağılısı buydu herhalde.

— Efendim, bir defa kendisiyle konuşayım isterseniz, dedi.

— Konuş eme, sırf gündüz işi olmaz bu iş.. Gece de bizde misafir galır.

— Gece işine pek aklım ermiyor beyfendi.

— Canım, senin aklın ermez helbet. Sen necisin? Biz onunla gendi aramızda ikili anlaşma yaparık.

— İkili anlaşma da ne demek?

— Yaniya, aramızda her şey selbes dimek.. Ben ne istersem, o olacak dimek.

— Beyfendi, şimdi size kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Yarım saat sonra bir telefon ederseniz, cevap verebilirim efendim.

— Pekey.. Yarım sahat sonra, gene çalarım telefon..

Çetin Çiftçiyürek âhizeyi bıraktı yerine.. Bir gazete reklâmının işleri bu derece kızıştıracağını önceden tahmin etmemişti.

Sisi'ye durumu anlatmak için, arka tarafa yürüdü. Genç kadın da banyodan çıkmış, bornozla aynanın

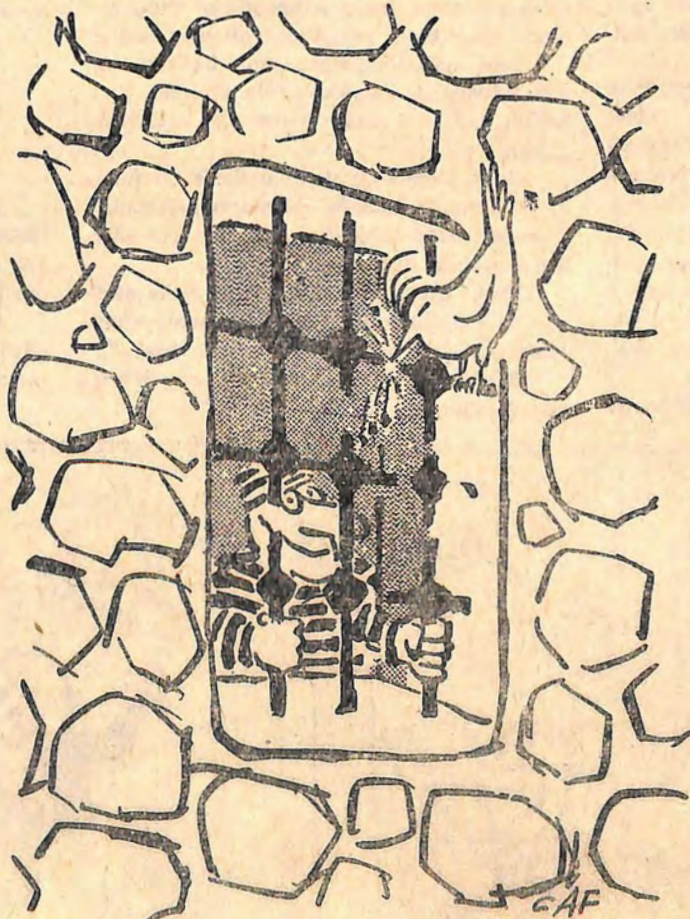
karşısına oturmuş, saçlarını kuruluyordu. Çetin Çiftçiyürek, kabzımallı yaptığı konuşmayı bir bir anlattı. Genç kadın, parmak hesabı, altı aylık kiranın tutarını hesapladı. Bunun yarısını peşin alacağını düşündü. Karşılığında vereceklerini fazla umursamıyarak, menecerine, cevabını tek kelimeyle bildirdi:

— Okey!

Böylelikle, ikili anlaşma, bu akşamdan itibaren yürürlüğe girecek.

Adnan VELİ

Birçok suçlular affedildi:

Devlet Kuşu

Lüsyen Hanım

BİR yaz günü Bebek bahçesinden geçiyordum. Bir kakkaha şingirdadı. Ama ne kakkaha... Kristal kadehler düştü mermerlere sanki!

Döndüm, baktım: Gümüş rengi bir çarşaf içinde, altın bir baş... Güneşi çarşafa sokmuşlar sanırsınız!

Bu Lüsyen hanımdı. Abdülhak Hâmid'in eşi Lüsyen hanım.

Yanında bir başka güzel vardı: Nazlı hanım, Rıza Tevfik'in hanımı...

Dün, gazetelerde ölümünü okuduğum Lüsyen hanımı, böyle elli yılın gerisinde çınlayan bir kakkaha ile tanıdım ben..

Sonra, ahbap olduk, dost olduk.

Abdülhak Hâmid'e saygıdan üstün bağlılığı vardı. Bir defa adını duymadım ağzından. Daima «beyfendi» derdi.

Eski yıllarda, bir İtalyan milyoneri âşık olmuştu ona... Büyüyük şairimiz büyük sıkıntılar içindeydi. Apartmanın kirasını, bakkalın, kasabın borcunu veremiyordular. Hâmid, haklı sözlerle, zeki sözlerle ayrılmaya razı etti Lüsyen'i: Sen bahtiyar olursan, ben de bahtiyar olurum, di-yordu Hâmid.

Ama üç ay sonra, milyoner İtalyandan ayrılan Lüsyen, meteliksiz Hâmid'ine sevinç içinde dönmüştü!

Ne güzeldir, dâhil-i âzamın onun için söylediği mısralar:

Varol Lüsyen,
Tâvaf et ey nur,
Ey âhır-ı ömrümün baharı!

Son derece zeki, son derece kültürlü bir hanımdı Lüsyen hanım.

Geçen hafta, onu, Asrî mezarlıkta, beyfendisinin yanına gömdüler.

Demek Lüsyen hanım, Belçikalı madam Lüsyen değilmiş... Hanım olarak yaşamıştı, hanım olarak öldü.

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Eski Yazılar

ESKİ yazların son yıllarına yetiştim: Abdülhak Hâmid ile Samipaşazade Sezai beyin Çamlıca'da bülbül dinledikleri günlerde ben, beşikte ninni dinliyordum şum ancak...

Galiba Hüseyin Siyret'indir şu güzel mısra:

Ötme ey bülbül-i âvâre ki hicran uyusun!

Gül ve bülbül edebiyatımızda divanlar doldurur. Yüzyıllar, ne gülün rengini, ne bülbülün sesini yıpratamamıştır:

Güller açılır şerm ile ol konca gülünce!

Diyor Nedim. Bilenler bilmiyenlere söylesin demeden ben açıklayım: Şerm, farsça utanma demektir.

Güzel değil mi? Sevgilisini koncaya benzeten şair: «O konca, utanarak gülünce güller açılır» diyor. Sanat oyunu yalnız konca ile güi'ü bir araya getirmekte değil, utancın kızarması ile koncanın ve gülün kırmızılığı arasında da renk ilişkisi var.

Yine divan şairinden bir beyit kalemimin ucunda. Hayranlığımı sizlerle paylaşmak isterim:

Biz bülbül-i muhrık dem-i gülzar-ı firâkız, Ateş kesilir geçse seba gülşenimizden!

Eski dilin düğümlerini çözeyim:

«Biz, ayrılığın gül bahçesinde yanık yanık dem çeken bir bülbülsüz. Bahçemizden geçen rüzgâr bile ateş kesilir!»

İşte, bahçeli evler, bahçeli köşkler, bahçeli yalılar şehri İstanbul, beton yığınları, çimento yığınları ve gecekondular yığınları içinde kalmadan önce, böyle güller içinde, bülbüller içindeydi bir zamanlar!

Beylerbeyi'ndeki evimiz, geçen yazımda da söylemiştim, bostanlara karşıydı. Hangi pencereden baksanız, bir yanda yemyeşil sebze tarlaları uzanırdı, sırtlara tırmanmış domateslerle, toprağa yatmış mor kadife patlıcanlarla.. Bir yanda, ya çiçekler giyinmiş yemiş ağaçları görürdünüz, ya ayva, incir, şeftali yüklü dallar... Ama babam, bir solumuzdaki, bir üstümüzdeki iki evi satın almış, yıktırılmış, bahçe yapmıştı oturduğumuz eve.. Eski İstanbul'da bahçesiz olmazdı ev!

Kırk yıl, elli yıl, altmış yıl önce Boğaz'da

mehtap vardı, Boğaz'da saz vardı, Boğaz'da aşk vardı. Bebek koyu, Kanlıca körfezi bir saltanat çağının yazılmamış tarihi, yazılmamış romanıdır.

Dün bezminizin bir ezeli neşesi vardı, Saz sesleri tâ fecre kadar körfezi sardı, Vakta ki sular şarkılar inerken ağardı, Bendim geçen ey sevgili sandalla denizden...

Yahya Kemal'den sonra, büyük şairimiz Faruk Nafiz Çamlıbel, şu dört mısra ile, saz sesleri susmuş bir Boğaz gecesini çiziyor:

Ah eden kimdir bu saat kuytuda,
Sustu bülbüller, hıyaban uykuda,
Şimdi ay bir serv-i sîmindir suda,
Esme ey bâd, esme canân uykuda!

Şimdi, hanım iğnesi kayıkların süzülüşü suları, delişmen oğlanların motorları altüst ediyor... Yahya Kemal:

Gönlümle oturdum da hüznümlendim o yerde,
Sen nerdesin ey sevgili, yaz günleri nerde?

Demekte ne kadar haklıymış, değil mi?

Boğaz'da her semtin kendine özgü bir şöhreti vardır: İster Aksaray'a ininiz, ister Maçka'ya çıkınız, ister Balıkpazarında dolaşınız, burnunda henüz solmamış sarı çiçekleri ile körpeçik hıyarların hepsi:

— Çengelköyü'nün badem'dir!

Kimi kazanda kaynayan, kimi ateşte kızaran, dumanı bile lezzet, o sütlü mısırların hepsi Göksu'nundur!

Kanlıca'nın yoğurdu, artık bütün İstanbul'u besliyor. Ereğli'den, Bursa'dan gelen tombul çilekler, bizim Arnavutköyü çileği yanında birer köylü güzelinden öteye gidemez!

Balık mı?.. Şemsipaşa'nın barbunyasından tutunuz da Büyükdere'nin lüferine, Beykoz'un kalkanına kadar hepsi ayrı zevk, ayrı taddır...

Gece, bakarsınız deniz üstünde bir fener alayı. Karanlık sularda alevlerin helezonları yıldırdar. Ateş balıklarının avlanışı bir sihirbaz masalıdır Boğaz'da...

Yalnız Boğaz mı?.. Ya Haliç?.. Şaka etmiyorum: Kâğıthane olmasa, divan edebiyatının İstanbullu şairi Nedim olur muydu acaba?..

Batı edebiyatında, Haliç'in adını bilirsiniz: Altınboynuz derler,

Altınından vazgeçtim, şimdi boynuz bile değil!

Şu koyu, şu yapışkan sularına mavna leşleri serilmiş kıyıları bakınız, iğrenmezseniz.. İnsan, bu kadar cerahat nasıl, nereden akmış diye şaşar!

Bu, eşsiz Nedim'in:

Gülelim, Eğlenelim, kâm alalım dünyadan,
Mâ-ı tesnim içelim çeşme-i nev peydadan,
Görelim ab-ı hayat aktığın ejderhadan,
Gidelim serv-i revanım, yürü sâdabat'a!

Dediği Kâğıthane.. Güleceksiniz, eğleneceksiniz, dünyadan kâm alacaksınız orada! Yeni yapılmış çeşmeden cennet pınarlarının sularını içecek, mermer başlı ejderhanın ağzından ab-ı hayat aktığını göreceksiniz... Gidebilirseniz gidiniz şimdi. Bulabilirseniz bulun şimdi!

Şu teneke bacalı fabrika gecekondularını acaba hangi düşman eller buralara oturttu? Padişahların binbir gece masalı eğlenceleri, kim der ki buralarda geçmiştir?..

Yine Nedim, o günleri birkaç mısra da bakınız ne canlı çiziyor:

O tıfıl-ı nâzı gördüm rüyine hurşit eser etmiş,
Haberdar olmamıştım, sonra bildim neylemiş,
Meğer zalim kaçıp tenhâca Sâdabada dek gitmiş,
Temaşa eylemiş âlayını şevketli hünkârın!

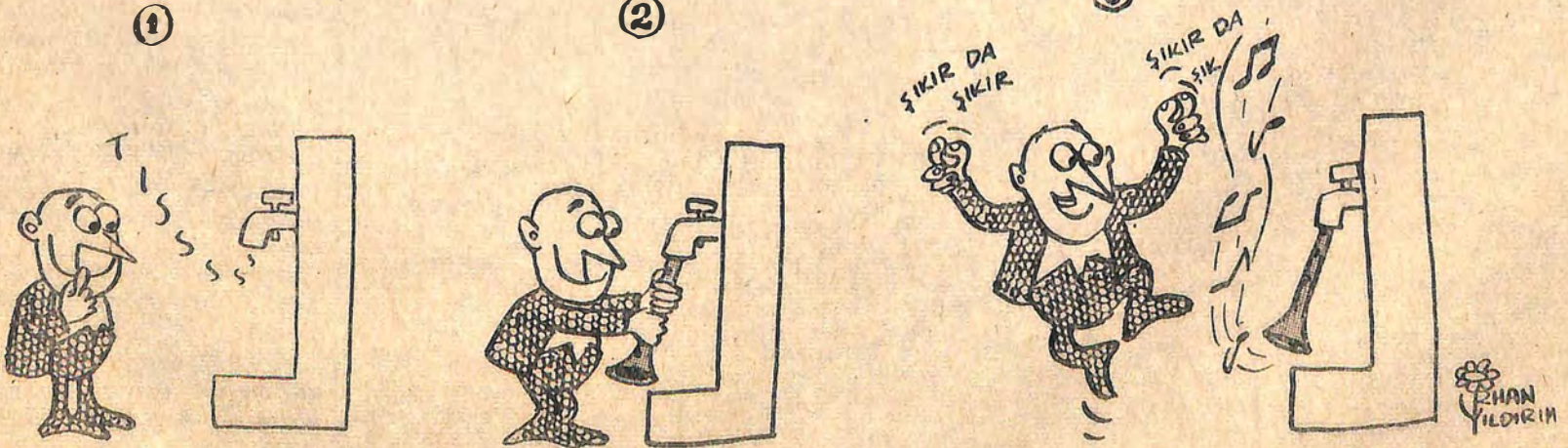
Ahmet Rasim'in ne güzel bir Kâğıthane şarkısını, kalemim bu satırları yazarken hafızam mırıldanmaya başladı:

Sü-y-i Kâğıthanede Mecnun misal,
Bekledim râhın efendim bi mecal,
Anladım, teşrifine yok ihtimal,
Çağlayanlarla beraber çağladım,
Talih-i nasaza küstüm, ağladım!

Bugün, değil Ahmet Rasim, iki milyon İstanbullu, onun kıyılarında ağlasak, kırk gün kırk gece ağlasak, yine o pis suları temizleyemeyiz.

Bir de deniz kir tutmaz derler. Lâf!.. Onu söyleyen dedelerimiz arkalarından gelecek torunlarını düşünmemişler.

Biz atasözünü yalanlayan bir kuşağız!

Zurnada peşrev olmaz!..

Meclisin son günleri

Aman Allah esirgesin, o mâna-da demiyorum. Ama, Meclisin son günleri geldi... Bir taraftan Senato işliyordu. Bir taraftan Meclis. Gazeteciler de iki cami arasında binamaz, birinden birine dalıp çıkıyorlardı. Senatoda Ahmet Yıldız dostumuzun bir cümle ucunu yakalıyorlar. Mecliste Muhittin Güvenin veya Turan Feyzioğlunun bir cümle ucunu... Ücu uca ekliyerek, kurşun gibi ağır, baskı gibi ağır, ölü bir havada bir şeyler çizistirmeğe çalışıyorlardı. Senatoyu tercih ediyorlardı, çünkü Senato daha serindi. Hem Senato, daha seyrekti. Hem yeni Senatörleri tarama imkânını buluyorlardı.

Yeni Senatörlerden Madanoğlunun, Hüseyin Avni Gökçürk'ün, İhsan Topaloğlu'nun üzerinde geziniyordu bakışları...

Madanoğlu, çok açık griler içinde, yanındaki Senatör Zerrin hanımın bal rengi dö piyesinin bal rengi röfleleri üstüne vura vura, kontenjan kontenjana oturuyordu. O kontenjan senatörüydü. Yanındaki Zerrin hanım kontenjan senatörüydü. Yanındaki Cevat Açıkalın kontenjan senatörüydü. Yanındaki Ürgüplü kontenjan senatörüydü. Daha yanındakine bakmadım artık...

Paşayı inceledim. Bir ferahlama vardı onda ve bir mahcubiyet. Şimdilik, mahcubiyet oranıtısı daha fazla geldi gözüme. Sonra ferahlık oranıtısı daha fazla gelecekti gözüme. Sonra gözüm, her orantıya alışacaktı. Alışma be gözüm!

Eski Adliye Bakanı, eski Millî Emniyet Şefi, Hüseyin Avni Gökçürk de son derece mutluydu. Tââââ, o zamandan kalma sütlü kahve elbiseler içindeydi. Senato sıralarında oturmadığı zaman, AP koridorunda gözlükleri pırlıdıya, kendisi pırlıdıya, gruplara eklenmeğe çalışıyordu hesaplı hesaplı... Çok da gençleşmişti. Daha Yeni Mecliste kaybolduğu oluyordu. Bazen, CHP koridoruna varıyordu farkında olmadan. Tanımadık yüzlerle, dost olmıyan yüzlerle çevrili olduğunu görünce, hemencik ricat ediveriyordu. Ama Senato sıralarında rahattı. O kadar rahattı ki, eskiden bakışı kaçaktı, şimdi insanın yüzüne yüzüne bakıyor.

İhsan Topaloğlu, genel müdürlüğü zamanından daha hırpanıydı, daha perçemliydi. En çok sempatisini toplıyan oydu basın... Daha da gençti, daha da kavgalıydı, ondan. Öbürleri artık kavgalı değillerdi, her ne pahasına olursa olsun sulhçuydular. Yaşlanmak güzel değil Akbaba!.. Tahemmülsüz iş. İsmet Paşadan başka kimse tahammül edemiyor yaşlanmağa!

Meclis

Af af af af... Nihayet geldi af... Çok sıcakta da geldi. Ama milletvekillerinin çoğu reaksiyon-

Yirmi iki bin memur imzasını atacak kadar okuma yazma bilmiyor... — Gazeteler —

— Baksana, cehalet suratından akıyor!

suzdular sıcaktan. Ama reaksiyonlu bir bölge vardı, balkondaydı o bölge. İkinci balkonda. Birinci balkonu imtiyazlılar doldurur...

Mütevâzi, gergin bir kalabalıkla doluydu ikinci balkon. Belliydi ki, oraya gelenler eşler, yavuklular, babalar, kardeşler, affı direkt olarak, susamış susamış bekleyenler... Yazık ki milletvekilleri onları göremiyorlardı... Görselerdi, salonun havası bunca gevşek, bunca soğuk olmazdı. Af bir politika taktiği olmazdı da sımsıkı bir kucaklama olurdu... Bir babayla çocuğun barışması gibi!.. İnsan o konuda düşüncelerini unutuyordu. Yazdığını unutuyordu, söylediğini unutuyordu, o sessiz, o bekleyişli yüzleri görünce. Salonun bir köşesinde oy kupaları oy saatini bekliyordu dizi dizi, pırl pırl...

Hükümet sıralarındakiler üçü dördü geçmiyordu. Değişmez dostumuz, sırtı artık yük taşırcasına eğik Bilgehan, arada bir gi-

rip çıkan, şenliğini kaybetmiş, hoşnutsuz bir Başbakan... N'o kardeşim?... Çok mu hırpalıyor seni seninkiler?... Boş ver.. Küçük zabıta vakalarına boş verdiğin kadar! Rahat edersin...

Erkân locası, süslü hanımlardan bomboş... Onlar, çoktan, o sayfiye senin, bu kumsal benim dağıldılar. Dağılmasınlar mı diyeceksiniz. Biz de bir şey demiyoruz ki. Dağıldılar diyoruz sadece...

Kürstüde bir oratör konuşuyor, «demokraaaasi... demokraaaasi» diye... Karga karga «gaaak» dedi gibi söylüyor demokrasi kelimesini. Son derece edebî, son derece tarihî, son derece ilmi lâkırdılar ediyor. Bütün bunların yerine azıcık sıcaklık, azıcık yakınlık tercih edilir değil mi demokraaaasi ablacıuum...

Basın tribününde uzun zaman danberi görmediğimiz bir çift var. Mümtaz Faik Fenik çifti... Mümtaz bey her zamanki Mümtaz bey. Advie Fenik, gençleş-

miş, sıklaşmış. Lâcivert ketenden, «en pointe» yakalı, üstü makina brodrileriyle beyaz işli bir elbise giymiş. Eski demokratlara bakıyorum da, hepsi, zindeleşmişler... Advie Fenik harıl harıl «affı» kâğıtlara aktarıyor!

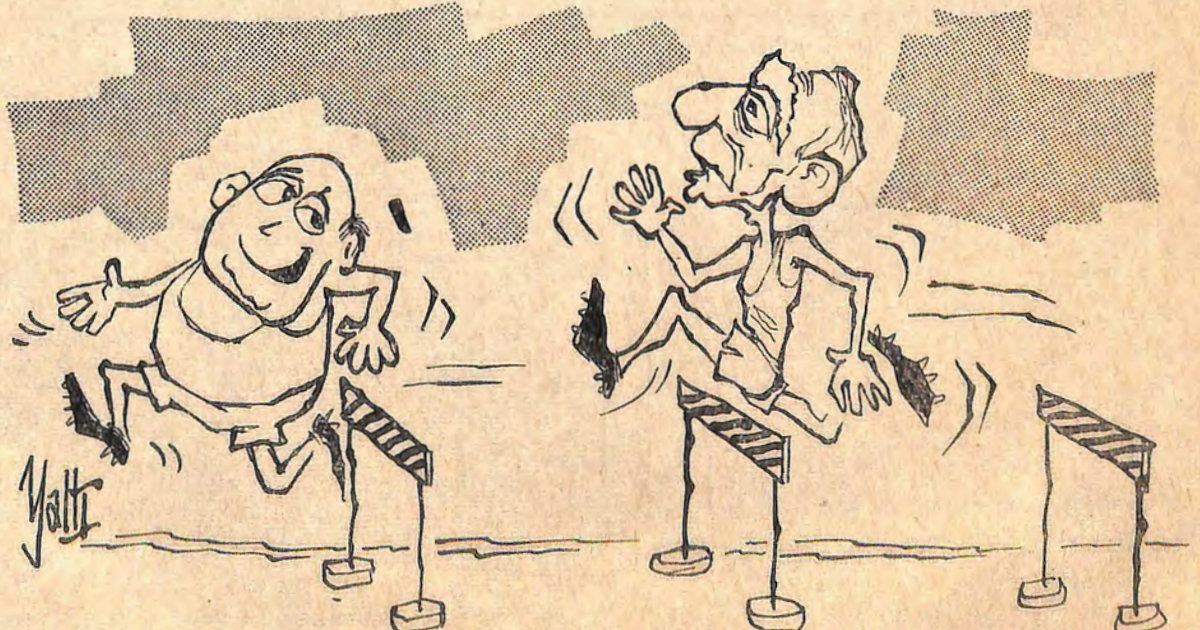
Rical tribününde bir eski, yeni yüz... Ahmet Gürsoy, Celâl Bayarın damadı... Oh oh, artık her şey eskiye döndü. Oh oh... Daha dönmiyen ufak tefek şeyler kaldı amma, o da, başka bir baharda halledilir...

Şimdi her sene olan olacak. Muhalefet iktidarın gözüne içine bakacak, iktidar tatil istesin diye... Sonra «vaaay» diye direnecek, «bunca dâva dururken... Bunca sıkıntı çekerken vatandaş, vaaay tatil de ne demekmiş»... Sonra gene iktidarın gözüne içine bakacak, «aman bunlar toy, dediğimi ciddiye alıverirler de» diye... Sonra da huzuru kalp ile, denizleri kumsalları paylaşacak muhalefet!

Neyse af çıkmış olacak ya, var-sın paylaşsın!

Nimet ARZİK

Muhalefet gene engellemeye başlıyor. — Gazeteler —

Demirel — Paşam, engellemeyi bıraksan da doğru yolda yarışsak olmaz mı?

PAZARTESİ

Temizleme

Bin türlü var: Akıtı var, yakıtı var. Pompası var, tüt-sülüsü var. Ama sinekten, bö-cekten yine de kurtulmuş de-ğiliz. İşte, pirelerin, tahtaku-rularının saldırısı artınca, Adliye sarayının kürsüleri, sıraları dezenfekte edilmiş...

Acaba partilerin, meclisle-rin kürsüleri, sıraları da biraz dezenfekte edilse nasıl olur?.. Görüyorsunuz, A.P. gurubun-da Sadettin Bilgiç takımı, bir elini mintanından yukarı, bir elini çakırından aşağı salmış, hart hart kaşınıyor!

SALI

Pirinç

Hindistan İaşe Müsteşarı, bir demecinde, pirincin cinsi arzuları kamçıldığını söyle-miş...

Doğrudur. Nüfusu yüzde üç artan Türkiye'ye bakınız, her yemeğimizde pirinç vardır: Prasa pişiririz, içine pirinç serpmeyen olmaz. Ispanak pişiririz, yine öyle. Dolmaların hepsi, patlıcan dolmasından midye dolmasına kadar pi-rinçlidir. Kuzu dolması öyle, hindi dolması öyle, pilıç dol-ması öyle, kadınbudu yine öyle.

Tatlılarımıza bakınız: Süt-lâç, pirinçle pişer. Muhallebi pirinçunu ile...

Ne demiş ecdadımız: «Elpi-lâv, hatimetüt taam»... Yani, yemeğin sonu pilâvdir.

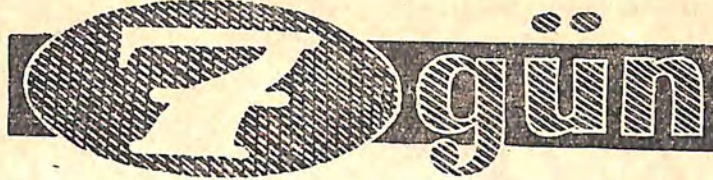
Dilimizde sık sık kullanılan tekerlemeyi bilirsiniz:

İmanım aşık,
Pilâva kaşık!

Atasözlerimizde pirinç baş-tacıdır. Bir inançta direndik mi:

— Pilâvdan dönenin kaşığı kırıl-sın, deriz!

Galatasaray Lisesine baki-

nız, her yıl pilâv günü yapar, bir kere börek günü yaptığını gördünüz mü?

Eeeh, böylesine pirince düş-kün bir millet, başka şeyine de düşkün olur elbet!

Biz, doğumu önlemek için vatandaşlara hap yutturaca-ğımıza, pirinci vesikaya bağ-lasak nasıl olur dersiniz?

ÇARŞAMBA

Kurbağa yağmuru

Gazeteler yazdı: Kadıköy'ü-ne kurbağa yağmış...

Zavallı kurbağacıklar, Kur-bağalıdere'nin kokan suların-dan kaçmış olacaklar!

PERŞEMBE

Soygun

Muş'dan iki kamyon yola çıkmış: Deprem geçiren Var-to halkına yardım götürmek için...

Ne olmuş, biliyor musu-nuz?.. Yolda haydutlar çevirip soymuşlar!

Eski Osmanlı şiirinde bir mısra vardır. Aslı arapça, farsça sözlerle vıcık vıcık. Türkçesini söyleyim sizlere. Şair: «Ben öyle yalancı hoca-lar, vâızlar gördüm ki, cami-den kandil çalarlar!» diye ya-kınıyor.

Zamane eşkıyası daha be-ter: Evi barkı yıkılmış vatan-daşlara yardımı koşan kam-yonu soyuyor!

Dahası var: Herifler, yar-dım heyetinin, şoförlerin üst-lerinde az para çıkınca kız-mışlar ve bir hayli tartakla-mışlar adamcağızları...

Aman vatandaşlar, dikkatli

olunuz: Yolunuz Doğu dağla-rına düşerse, sayın haydutla-rımızı memnun edecek kadar bol para bulunsun üstünüzde!

CUMA

Dil üstüne

Dil Kurultayı geldi, geçti. Bir şeye şaşıtm: Dilimize hiz-met eden büyük sanatçılardan hiçbirini yoktu kurultayda. Yakup Kadri Karaosmanoğlu ile Behçet Kemal Çağlar-dan başka...

Bunlardan birincisi, başlan-gıçta «Selânik'te yeni dil çık-mış» diye dil devrimini alaya alan bir eski dildir. Ama, öyle bile olsa, üstadımızı say-gı ile selâmlarız: Her eseri türkçemizin sayılı anıtların-dandır. Çağlar dostumuz ise, hececiler kuşağından sonra gelir, değil mi?

Bir Falih Rıfkı Atay, bir Ali Canip Yöntem, bir Orhan Sey-fi Orhon, bir Faruk Nafiz Çamlıbel, bir Halid Fahri O-zansoy yoktu bu kurultayda... Yani güzel türkçemizin ilk harcını yoğuranlar, ilk temel taşlarını koyanlar!

Eski bir şarkı:

Dil yâresini andıracak yâre bulunmaz!

Diyor. Buradaki «dil» lisan değil, gönül mânâsıdır ama, ne kadar da «dil kurumu»nun her iki dilde de açtığı yaraya uygun!

GUMARTESİ

Su baskını

Ankara'ya yağan sürekli yağmurlardan Büyük Millet Meclisini sel basmış!

Basar mı basar. Su bu, in-san değil ki haddini bilsin...

Ama acaba yağmur suyu mu, sel mi? Bir inceleme yap-malı hence...

Çünkü, sık sık öyle sudan konuşmalar ve arasına öyle sululuklar oluyor ki, selin dışarından içeriye değil, içeriden dışarıya taşmış olması da mümkün!

Eski bir şair:

Bir sudan mektup yazılsın çağlayan âyanına!

Demiş. Âyanın ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Sena-nörün eski dildeki Osmanlı-cası.

Sonra efendim, Konya mil-letvekili Nazif Kurucu'nun dediğine göre, kendisinden iş isteyen genç, güzel bir kıza ağzının suları akan purlu bir Bakan da varmış Meclisi-mizde...

Kimbilir, belki de Meclisi basan sel, o Bakanın ağzın-dan akan sulardır!

PAZAR

Kalıp

Çile doldurmaya çıkan der-viş Mehmet, altı ay sonra dergâha dönüp kapıyı çalınca, bir kadın sesi sormuş:

— Kim o?..

— Ben'im baci, ben.. Der-viş Mehmet.

Ses, acıklı acıklı:

— Aaa, demiş, sen misin Derviş Mehmet?.. Baba eren-ler kalıbı değiştirdi!

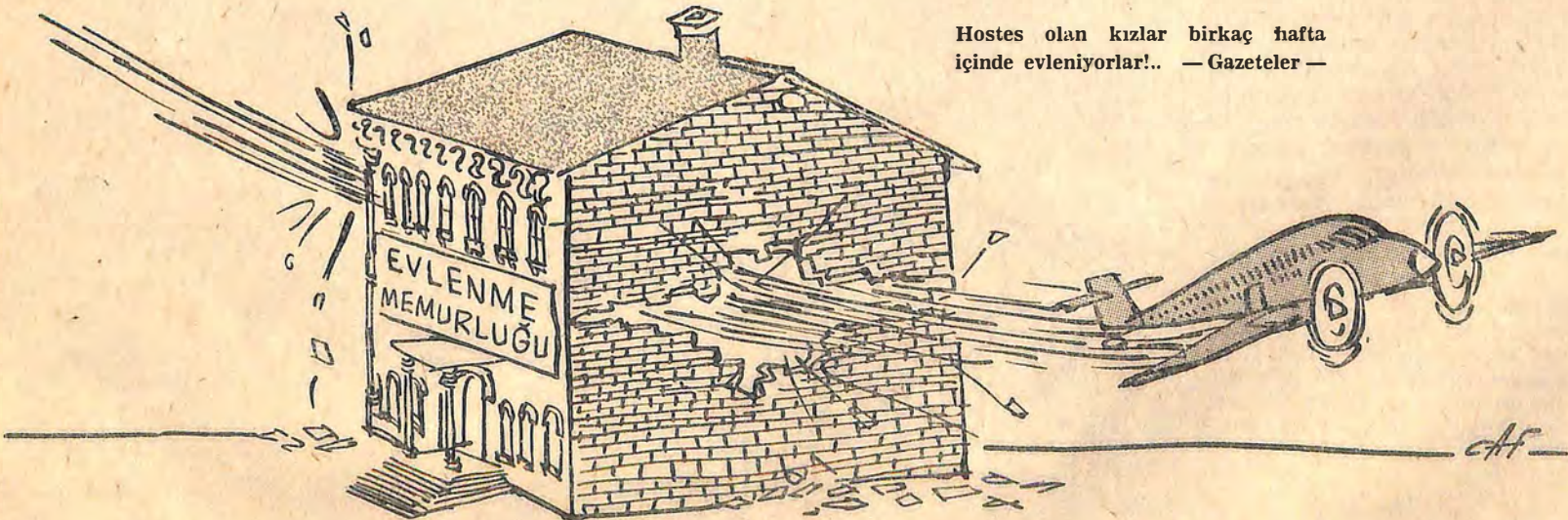
— Vah bacım vah... Sen ne yapıyorsun şimdi?

— Ben mi?.. Derviş Aliye vardım...

Derviş Mehmet acı acı gül-müş:

— Ayol bacım, asıl kalıbı sen değiştirmişsin!

Neden mi anlattık bu fıkra-yı?.. Şey... Brigitte Bardot bu sefer de meşhur hovardalar-dan Gunther Sachs ile evleni-vermiş de!

Hostes olan kızlar birkaç hafta içinde evleniyorlar!.. — Gazeteler —

— İşte sevgilim, nikâhımız da oldu!

Oğluma Ninni

NECDET RÜSTÜ EFE

Benim oğlum büyüsün, gelsin yirmi yaşına,
Gene kaşık çalacak evde baba aşına:
Sürmiyecek — bakarak birçok arkadaşına —

Hiçbir işe elini..
Yavrum uyusun.. Ninni!..

Benim oğlum büyüsün, malın gözü olacak:
Kopuğun ta kendisi, itin özü olacak!..
Her zaman — benim değil — onun sözü olacak:

Tutmıyacak dilini..
Yavrum uyusun.. Ninni!..

Benim oğlum büyüsün, koğulacak Liseden,
Sıpa, arpa yiyecek gene bizim keseden!..
Kurtarmıyacağız bu yapışkan ökseden

Kızların güzelini..
Yavrum uyusun.. Ninni!..

Benim oğlum büyüsün, evden para çekecek:
Varlığının dibine herif darı ekecek!..
İçki.. Kumar.. Eroin.. Felek böyle bükecek

Genç yaşında belini..
Yavrum uyusun.. Ninni!..

Çenede çenber sakal.. Ayakta dar pantolon..
Dilinde hep bir soygun: — Milyon vurmalı, milyon!..
Yüreğime inecek: Baba evinin en son

Yıkacak temelini..
Yavrum uyusun.. Ninni!..

Ya da yobaz olacak: Kudurup birdenbire,
«— Ayasofyaaa!..» diyerek, fırlayacak minbere!..
O kopası başında duran lâcivert bere

Örtmiyecek kelini..
Yavrum uyusun.. Ninni!..

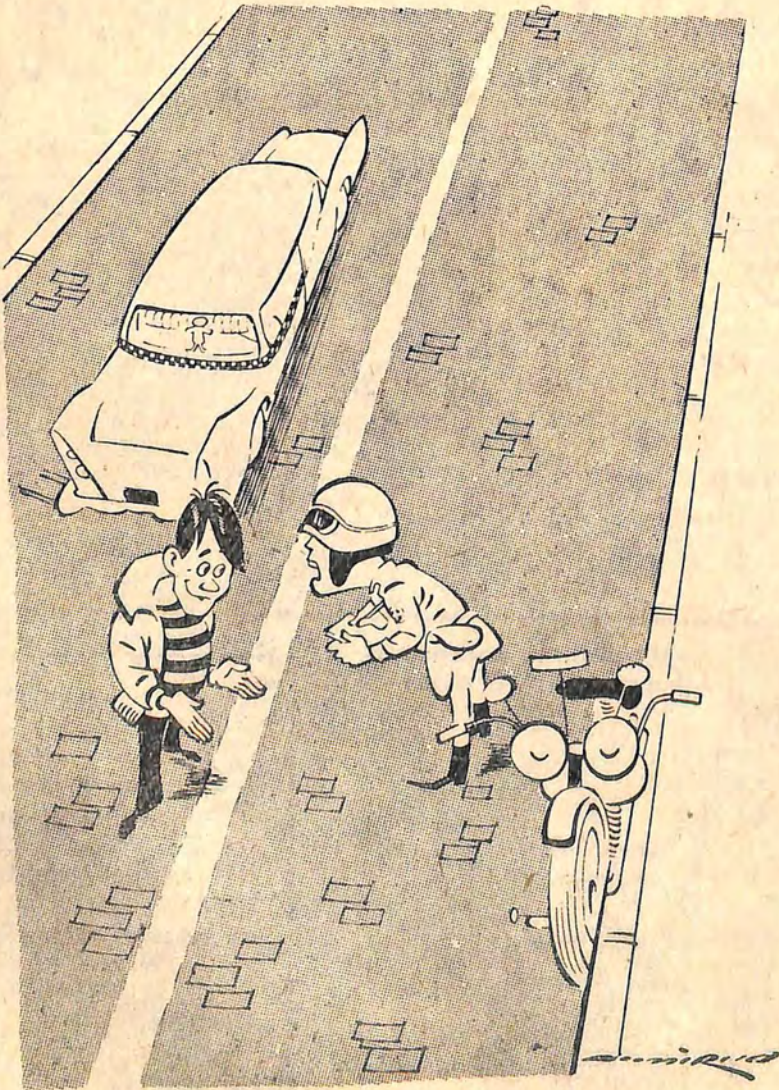
Benim oğlum büyüsün, çok mârifet yapacak:
Bugün «Sağ»a sapacak.. Yarın «Sol»a tapacak!..
Siyaset kuyusunda ansızın ip kopacak:

Görün artık halini:
Haydi kodese.. Ninni!..

Anasını üzecek bu evlât ayrılığı,
Ardında dinmiyecek yıllarca hıçkırığı:
Yazınk.. Cezaevinde, bir gün bu it kırığı

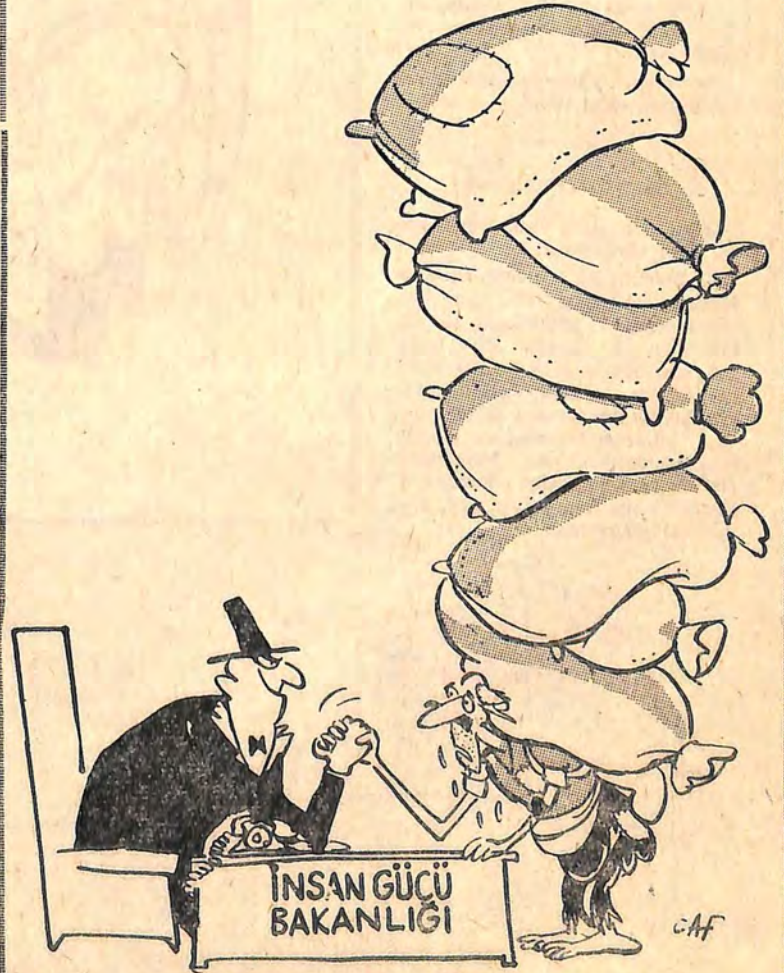
Bulacak ecelini..
Söylemiyelim ninni!..

Necdet Rüştü EFE

— Neden orta çizginin solundan gidiyorsun?
— Halk Partiliyim âbi..

İnsan gücü bakanlığı kuruluyor... — Gazeteler —

Yazısız

Nazik doktor

Güzelliği dillere destan olan bayan B. yeni evlenmişti. Balayında tam otuz gün otuz gece kocasını Cennete götürüp getirdikten sonra hastalanmıştı. Genç ve çok yakışıklı bir doktor gelip baktı:

— Hamfendiye bazı özel sorularım olabilir, dedi, lütfen bizi yalnız bırakınız.

Muayene uzun sürdü. (Anlaşılan genç doktor da Cennete doğru şöylece ufak bir tur atmağa çıkmıştı) Nihayet muayene bitti, doktor kadının kocasına:

— Hamfendi grip olmuş, dedi, ama grip deyip geçmeyelim, önemli hastalıktır. Bu ilaçları aldrın, ben yarın tekrar gelirim.

Adamın tereddüdünü görünce ilâve etti:

— Şunu belirtiyim ki, ben bir hastaya yüz defa da gelsem bir tek vizite parası alırım, özellikle hamfendi gibi bir hastaya..

Doktor gittikten sonra adam, karısına konuşulanları aynen anlattı ve:

— Tek kelimeyle, nazik adam vesselâm, dedi, sen ne düşünüyorsun?

Bayan B. kocasına baktı:

— Ben de aynı şeyi düşünüyorum kocacığım..

* * *

Konuşmaz olmuş

Kadın ruh doktorunu ziyarete geldi:

— Doktorcuğum, kocamı mutlaka muayene etmelisiniz.

— Nesi var?

— Her gece uykuda, gündüz başından geçenleri anlatıyor.

— Ne zamandanberi bu?

— On yıldanberi.

— On yıldanberi?.. Pekiy, neden şimdi haber vermeyi gerekli buldunuz?

— Şeeey, dün akşamdanberi konuşmaz oldu da..

* * *

Alış veriş dersi

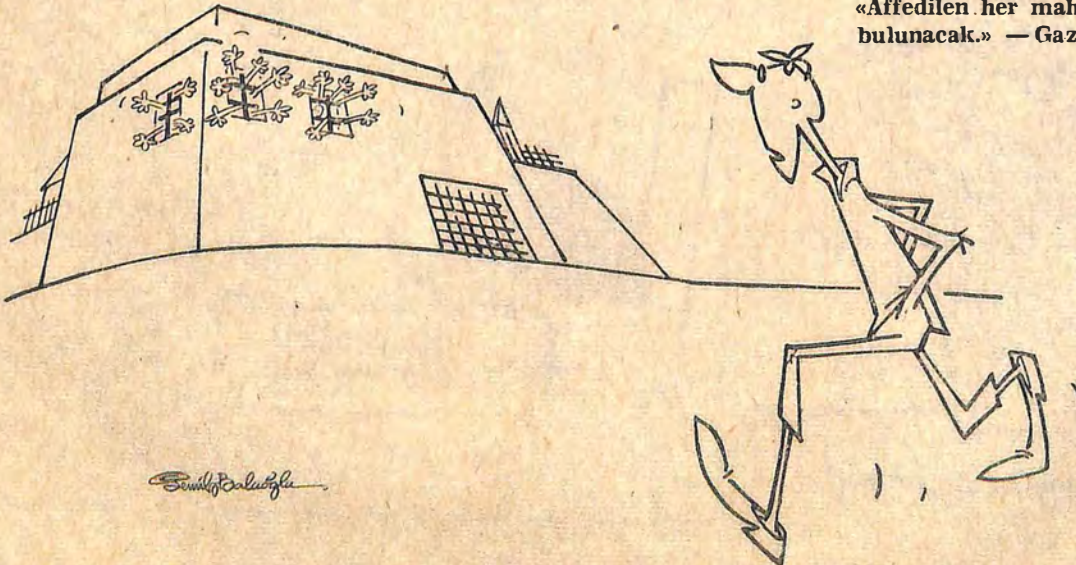
Gözlükçü, yeni satış memuruna ders veriyordu:

— Diyelim ki, bir müşteri gözlüğünü tamire getirdi, tamirden sonra gelecek, gözlüğünü alacak, (Borcum ne kadar) diye soracak, sen hemen (On lira beyefendi) dersin, sesini çıkarmayıp cüzdanına davranırsa ilâve edersin: (Camları takmak ve sülmek için ayrıca beş lira beyefendi) Baktın ki yine sesini çıkarmıyor: (Beher cam için tabii) der, işin içinden çıkarsın..

Temel

«Affedilen her mahkûma iş bulunacak.» — Gazeteler —

— Oooh... İşiniz iş!

Fa

İki yaşlı kadın, kocalarından
— Ee, dedi, seninki yine bün
— Senin uyarman üstüne h
daklitosu olacak sırfıntıyla mer
— Tahmin etmişim.. Sonra?
— Sonrası, aldım kızı eve ge
da, benim gözlerim önünde yap
— Pekiy, seni rahatsız etmiy
— Ne münasebet, onlar çalı
diyorum.

Kadın

Kadınların en çok meşgul ol
Kendi yaşlarını ikiye böler,
çarpar, arkadaşlarının yanında k
kendileriyle yaşıt olanların yaşla

Havlayan köpek...

Misafir bahçe kapısına kadar geldi, içeri girmeye cesaret edemedi. Bahçede bir köpek azmanı deli gibi havlayıp parmaklığa saldırıyor. Ev sahibi koşup geldi, köpeği susturdu, misafire:

— Korkmayın, dedi, atasözünü biliyorsunuz: Havlayan köpek ısırılmaz.

Misafir gülümsedi:

— Ben biliyorum o atasözünü, ama bakalım köpeğiniz biliyor mu?

Cesur ihtiyar

Genç kız nehirde boğulmak üzereydi: Etrafta, imdaaat, can kurtaran yok mu, sesleri.. Kimse suya atılmağa cesaret edemiyor. Derken yaşlı bir adam ok gibi fırladı, suya atılıp kıza kurtardı.

Bir gazete muhabiri yaklaştı:

— Bravo, tebrik ederim, bir can kurtardınız. Bana bir söyleyeceğiniz var mı?

İhtiyar öfkeyle etrafına baktı:

— Var, dedi, beni suya iten hergeleyi gördünüz mü?

Otomobil

Yeni zengin bir otomobil satın almak istiyordu. Kendisine yepyeni bir model gösterdiler. Satıcı:

— Bu arabanın, dedi, dünyada eşi, menendi yoktur: Size çok vakit kazandıracaktır. Tasavvur buyurun, üç saatte Ankaraya varmış olacaksınız.

Yeni zengin küçümser bir eda ile omuzlarını silkti:

— Ne işim var benim Ankara'da be birader..

İzmarit

Müşteri, garsona:

— Garson, tabağında bir sigara izmariti bırakmışlar..

— Tabii, yirmi sigaralık paket bırakacak değiller ya!..

Monoton hayat

Orta yaşlı adam, tanıdığı bir doktora dert yanar:

— Doktor, evlilik hayatı bana pek monoton gelmeye başladı..

— Pekiyi, karınızla hiç kavga etmez misiniz?

— Ne demek istediğinizi anlamadım, ama hayır..

— Ben anladım: Siz, karı koca olarak birbiriniz için yaratılmış iki insan değilsiniz..

Osmaniye'de Sulukule sitesi kuruluyor.
— Gazeteler —

töreni !

ai
r. Biri ötekine mânalı mânalı:
mesai yapıyor mu?
bir karıştırdım kardeş: Meğerse
a vermiyor muymuş..

ndan böyle fazla mesa n zi bura-
dim.. Şimdi öyle yapıyorlar.

başlayınca ben de sinemaya gi-

matik

Matematik'tir:
arı elbiselerin fiyatlarını ikiyle
maaşlarını üç kat fazlalastırır,
azından on senecik eklerler.

— Ulen bizim resmimizi mi çektiler acaba?..

Uzun Saç GÜNAHTIR

Muzaffer İzgü

— Ulan Angit Kadir!..
— Ulan Fallos Hasan!..
— Ne lan bu kılık kıyafet?..
Aynı yabancı memleketlere giden tetkik uzmanlarına dönmüşsün. Haydi diyelim onlar devletin kasasını biçime getiriyorlar, ya sen?..

Angit Kadir, eliyle naylon kıravatını okşadıktan sonra:

— Beğenemedin mi ibiş? diye sordu.

— Beğendim anam babam!.. Beğenmesine beğendim amma, ispanağın suyunun nereden geldiğini merak ettim.

— Çalıştık oğlum...

— Anlıyoruz Angitciğim, üç aydır yıldızın parlamıyordu bizim semalarda... Nerelerdeydin, neler yaptın?..

— Ticaret aslanım, ticaret!..

— Oy ticareti mi?

— Bırak be Allasen, onu yapan tonla. Ben ilim sattım ilim!..

— Haydi ulan oradan, gazetelerde güneşli profesörler bildiri var.. Neredeyse millet üniversiteye gitmeden mezun olacak.

— Öyle değil be kardeşim. Biz millete ahiret bilgileri sattık...

— Geç ulan, bayram gazeteleri ne güne duruyor. Bas bi yimbeşlik, bol bol dünyalığını da öğren, ahiretliğini de...

— Anlaşıldı Fallos, sen bunları burada anlamiyacaksın. Gel şöyle, bi ayak meyhanesine gidelim; hem demleniriz, hem de konuşuruz!..

Fallos Hasan, meyhane lâfını duyunca sevinçten hop kalktı, hop oturdu.

— Vay ulan, Allah senden razı olsun be!.. Bir haftadır mangizsizlikten boyuna terkos içiyorduk. Dinine yandığının, o bile nazla tuzla akıyor.

İki arkadaş, kolkola girerek meyhanenin birine gittiler. Angit Kadir, içkileri ve mezeleri ısmarladıktan sonra:

— Biliyorsun arkadaşım, dedi, bizim namazdan niyazdan yana meteorolojimiz hep kurak göstermiştir. Fakat gel gör ki, bu bizim yapacağımız iş için mutlaka namaz niyaz, senin anlayacağın imamlık lazımdı...

— Ulan sen kiim, imamlık kim? dedi Fallos.

— Neden olmasın be arkadaşım? İmamlık lingafondan falan öğrenilmez amma, parayı bastın mıydı bin tanesi evelallah adamı bir ay içinde başhatip yaparlar.

İçki ve mezeler gelmişti. Rakılar dolduruldu, birer tek atıldı. Fallos:

— Sen yani şimdi caminin birine imam mı oldun? diye sordu.

— Dur dinle be arkadaşım!..

Kafama bu işi koyduktan sonra, gittim hani o bizim eski cami vardır ya, onun imamına;

«Arkadaş, bana şu imamlığı öğret», dedim. Adam önce bozuldu;

«Tenekecilik mi bu be?» dedi.

«Parasıyan değil mi imam efendi?» dedim.

O zaman adamın gözleri ölü gözü gibi iri iri açılarak:

«Saati on liradan olursa olur» dedi.

«Olur be imam efendi» dedim.

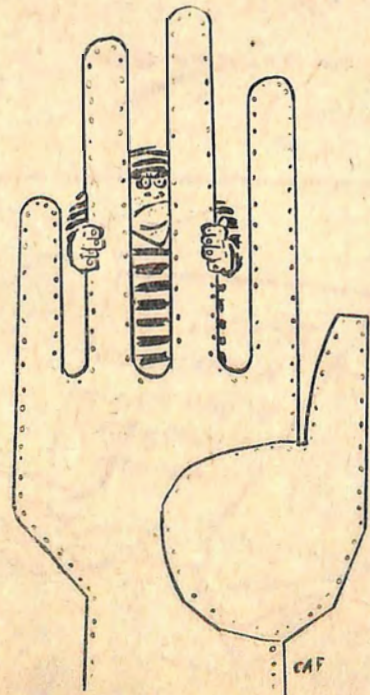
Biz başladık hergün muntaza man iki saat ders almağa... Onbeş gün kadar sonra, evde bi kur'an okumağa başladım arkadaşım, ulan ne yanık ses varmış bende be... Namussuzum sokakları inletiyordum da, gelen gençler bu yanık sese hayran olup dakikalarca kulak kabartıyorlardı. Hele sen validedeki sevinci görecektin...

«Çok şükür Allahım, Kıbrıs sizin oldu deseler inanırdım amma şu deli oğlan bir gün gelip de kur'an okuyacak deselerdi inanmazdım» diyordu. Neyse arkadaşım, biz bu bir ayda imamlığı öğrendikten sonra, onbeş günde arabiyat tahsil ettik... Yani ya senin anlayacağın, ne söylediğin belli olmayacak kadar bi arapça... Bak meselâ, — faddal — buyur demek, — teâl — gel demek...

Fallos dizlerine vurarak:

— Vay anasını be, amma da

Rüşvet ve Orman suçları affedilmiyor. — Gazeteler —

Demir parmaklık!

arapça öğrenmişsin lan... Keşke ingilizce öğrenseydin, sonradan işine yarardı, dedi.

Angit Kadir, güldü.

— Bırak sen şimdi onları, dedi. Biz imamlığı ve arapçayı öğrendikten sonra bir cüppe, bir takke, bir sarık, bir de tahta sakal; tuttuk Doğu Anadolu'nun yolunu... Ondan sonra da başladım köy köy dolaşmağa.

— Git ulan, zaten Doğu Anadolu'da millet acından ölüyor, oradan ne dilenilir be?

— Ne dilenmesi düdük... Vaiz verdim vaiz!..

— Ne vaizi, reynizi şuna verin diye mi?

— Dur dinle yahu!.. Ah ulan gözünü sevdiğimin imamlığı... Varma köyün birine; molla geldi diye yüz kişi elini öpüyor... Namussuzum, adamı aynı devlet büyükleri gibi karşıyorlar. Tabii ben, yarı arapça yarı Türkçe: «Hoşbulduk, faddal, teâl», diyorum, herifler hemen yapıştırıyorlar:

«Molla Mısırdan geliyor» diye. Ben de: «Mısır medresesinde yedi yıl arabiyat tahsil ettim» diyorum. Ondan sonra millet paylaşamıyor beni.

— Eee, parayı nasıl istiyorsun? — Ne para istemesi yahu?... Dedik ya vaiz veriyoz diye...

— Vay anasını, demek o dört köşe yere çıkıp adamları kuzu kuzu uyutuyorsun ha?..

— Uyutmak mı, herifler ağlar-ken, dövünürken, helâk oluyorlar da, namaz vakti gelince abdest tazelemek ihtiyacında kalıyorlar.

— Ne anlatıyorsun millete?

— Ne anlatacam, saçın, saç büyütmenin günahlarını...

— Sahiden saç büyütme günah mı lan?

— Günah münah, kürsüden günah diye bağırırdın mıydı, taaaaam, bil ki o günahdır. Ey cemaati müslümiin!.. Bilmiş olunuz kiii, o karılarının uzun saçlarını, yarın cehennemdeee, birer ateşten tel olup boğazları- nıza sarılacak. İmam Buhariii, bir hâdisi şerifinde diyor kiii;

— Kim lan bu buhardan imam?..

— Hâdis âlimi...

— Hâdis ne?

— Dinle be bilâder!.. Ne diyordum, ha vaizimi anlatıyordum: Uhud cengindeee, bir eshabanın saçlarından tutularak müşrikler tarafından, yerde sürüklen-diğini gören efendimiz dedi kiii, ol müminlere bundan böyle uzun

saç haramdır dediii. O zaman bir eshabe sordu: — Kadınlarımıza da mı? — Eeveet, dedi efendimiz. İstee, kadına saç haramdır. Ben bunuuu, Mısırdaki arabiyat tahsil eylerkeeeen, medrese- nin bodrumundaki bir kitaptan öğrendiim...

— Vay anasını lan!.. Gider gitmez köroğlunun validenin saçlarını kestim belle...

— Ey cemaati müslümiin, bilmiş olunuz kiii, kadının saç ne kadar uzun olursaaa, şeytanı lâinne de o kadaaar yaikiin olur.

— Ulan Fallos,iyi ki söyledin be, hiç olmazsa namazımız niyazımız yok, bâri evdekilerin saçlarını kökünden keseyim de, şeytandan irak olsunlar...

— Beeen Gayya kuyusunuuun olduğu yere gidiyooooom!..

— Ne zaman?

— Dur ulan patlama be, vaize devam ediyoruz... Yineee ol kitabın yirmiyedinci sahifesinin onaltıncı satırında yazdığına göreeee, bu kesiilen saçlar Gayya kuyusuna atılırsaaa, onlar bu günahlarından affolunurlar!..

— Götür lan Fallos, bizim valideninkiyle, karınkini de götür...

— Ulan hıyar, Gayya kuyusuna giden kim, yerini bilen kim?..

— Eee?

— E'si, camiden çıkan, evde karının saçına yapıştı. Böylece, her köyden en azından üç çuval kadın saç topladım.

— Götürdün mü bâri Gayya kuyusuna?

— Dedik ya oğlum, Gayya kuyusu martaval diye...

— Ya ne yapıyordun saçları?

— Doğru söyle, haberin yok mu Allahını seversen?

— Neden?

— Neden olacak, saçın para ettiğinden avanak. 25 santime kadar kilos 250 lira, otuza kadar üçyüz, otuz santimi geçti miydi dört yüze kadar yolu var. İster bitli olsun, ister sirkeli. Hele saç kendinden dalgalıysa, evelallah kilosunu beşyüz bangnottan kapşırlar.

— Pekiyi, ne yapıyorlar bu saçları?..

— Peruka oğlum peruka... Kel karılara saç yapıyorlar.

— Demek öyle ha?..

— Öyle ya!.. Nerdeyse bir to- na yakın saç sevkettim İstan- bul'a... İşte şimdi de onun para- sını yiyoruz...

İki arkadaş, gülüşe konuşa- gece yarısına dek, yediler, içtiler... Fakat, Fallos Hasan'ın kafası- na, boyuna şu hesaplar dönü- yordu:

— Köroğlundaki garanti yüz gram gelir, valideninki de bi o kadar eder. Allahın izniyle bu gece uyurlarken işleri tamam- dır... Çıktı ulan yine Fallos'un bir haftalık şarap parası. Hey gözünü sevdiğimin feleği, koy- madın yine fakiri şarapsız...

Muzaffer İZGÜ

CEYMİS FLORYADAN Sevgilerle

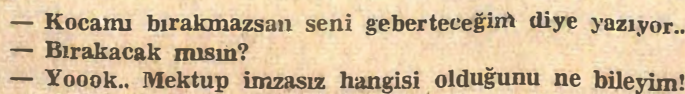
CİZEN

BÜLENT
ZİREN

Mateyko kendisine yol gösteren meleklerle beraber Cennete girdi ve girer girmez karısını hatırladı. Karısı ondan çok önce ölmüştü:

— Gazeteniz için röportaj mı?.. Peki, bir dakika...

— Buyurun, hazırım!

— Zavallı Treta'cığim, diye mırıldandı, benim az mı cefamı çekti, az mı dayağımı yedi, herhalde Cennete girmeğe hak kazanmıştır.

Meleğe döndü:

— Bana bak sevimli melek, burada Treta Maçık adında yaşlı bir kadın olacak, benim hâtun...

— Hatırlıyorum, şimdi arar buluruz.

— Peki, bizim papas Nikola da burada mı?

— Sizin Papas Nikola kim?

— Canım bizim kasabanın papası, adıyla naniyle faizci papas derler ona. Doğrusunu deyivereyim mi sana: Onunla burada karşılaşmak hiç hoşuma gitmeyecek hani, bana da borç para vermişti, kendisi öldü, benim borcum da tabii!

— Kasavet çekme, papas Nikola burada değil.

— Ya?

— Cehennemde!

— Hadi canım sen de, nasıl olur?

— Basbayağı olur.

— Ama ne de olsa bir papasdı o, kendini Allaha adanmış mübarek adam!

— Boş ver mübarek adama, günahkâr bir tefeci idi. Nitekim piskopos da Cehenneme altıdı!

— Ne? Piskopos da mı?

— Evet, piskopos cenapları da lâıyk olduğu cezaya çarptırıldı. Neydi o böbürlenmeler, küçük dağları ben yarattım gibilerden yüksekte atıp tutmalar, fakirleri küçümseyip onlardan tiksinnmeler.. Sadakasını bile tükürür gibi verirdi. Halka itidal telkin eder, kendi salkımı yuttardı.. Bunlar düpedüz günah değil de nedir? Sen söyle.

— Mateyko'nun bütün zihni karışmıştı:

— Ben bilmem, dedi, ben cahil adamım, böyle şeylere aklım ermez. Neyse, bırakalım bunları sev-

gili melek, sen şimdi bana bir iyilikte bulunmak ister misin?

— Memnuniyetle.

— Beni bir meyhaneye götür, iki kadeh çakıştırayım, biraz kendime geleyim, valla billâ harareten dilim damağıma yapıştı!

— Burada meyhane yoktur babalık...

— Ne? Meyhane yok mu Cennette?

— Yok.

— Yazıklar olsun.. Peki, insan kafasını dinlendirmek isterse nereye gider burada? Sen de görüyorsun ki uzak yerlerden geliyorum, takatim kesildi.. Ne derdi papas bize dünyada: Cennette her şey vardır, her aradığımızı orada bulacaksınız, derdi.. Mâdem meyhane yokmuş Cennette, ben neyleyim Cenneti evlât.. Cehennemde gideyim barı.. Cehennemde meyhane var mı?

— Orada vardır!

— Öyleyse Cehenneme götür beni, Allahaşkına Cehenneme götür.. Cehennemde ateş varmış, işkence varmış, dayak varmış, hepsine katlanırım. Sonunda birkaç kadeh çakıştırıp kendime gelirim ya hiç olmazsa..

— Ben seni Cehenneme götüremem.

— Hoppalaaa, ayol ben kendi ar-

zumla gidiyorum, kim ne diyebilir buna?

— Kendi arzunla da gidemezsin.

— Desene şuna düpedüz küçük melek: Burası Cennet değil, mapusane!

— Alışacaksın..

— Vay başıma gelenleer, vay başıma gelenleer.. Sen bana bir akıl deyiver o halde küçük melek. Acaba Allaha gidip yalvarsam, hani gözünün içine baka baka ve göz yaşımı akıta akıta yalvarsam, burada bir meyhane açtırmağa razı edemez miyim onu? Ha, ne dersin?

Melek dudaklarını büktü:

— Hiç sanmıyorum, razı olmaz.

Bu sözler üstüne Mateyko bütün ye'se kaptırdı kendini.

Bir süre sessiz yürüdüler, sonra Mateyko dönüp meleğe baktı:

— Seni çok yordum küçük melek, kusura kalma, bir şey daha soracağım, ondan sonra istersen beni azat edersin.

— Sor bakalım.

— Benim bir sürü vergi borcum vardı, ödeyemedim bu borçları, acap tahsildar gelip beni bulur mu burada?

— Cennette tahsildar da yoktur babalık.

— Ne? Tahsildar yok mu? Gerçek mi söylersin?

— Yoktur dedik ya..

Mateyko birdenbire neşelendi:

— Meyhane yok.. Ama tahsildar da yok!.. İşte bu çok hoşuma gitti. Mâdem bundan böyle içip sarhoş olmayacağım, bizim hatun da dayaktan kurtuldu demektir.. Haydi güzel melek, gidip zavallı Treta'cığımı bulalım, durumu kendisine müjdeleyelim.. Yaşasın Cennet!..

Eline Péline'den çeviren:
Mazhar Önad

Trafik cezası

Trafik polisi:

— İsminiz, lütfen?

— Giuseppe Rossi.

— Senatör, milletvekili, vali veya bunlara benzer bir meslekten misiniz?

— Oh, hayır, o şerefe henüz nail olamadım.

— Öyleyse, ehliyetinizi verin lütfen.

Dalgınlık!

Çarşı, pazarı dolaşıp uzun bir alışverişten sonra, Rossi ailesi arabalarıyla eve dönerken Sinyora Rossi haykırdı:

— Ah, sevgili kocacığım, aya bak, ne kadar güzel..

O gün harcadığı parayı zihninde hesaplamakla meşgul olan sinyora Rossi:

— Evet, der, acaba kaç bin lire?

Referans

Kadın yeni aşcısına sordu:

— Sizi tutuyorum, referansınız var mı?

— Ne referansı?

— İlanda belirtmiştim ya: İyi referans, demiştin.

— Ama ben onu size ait referans sanmıştım hammcığın..

(Yıldız: 879—169)

PEŞİNATSIZ
100 LİRA TAKSİTLE
BUZDOLABI
SABRİ ACARSOY MAĞAZALARINDA
Tophane. Boğazkesen C. 155 - 174 - 175 — Tel: 49 18 76

— 6 —

Parlak gelin tellerinden taksın-lardı saçlarına. Hani bir de o losyon dedikleri kokudan sürsünlerdi... Ol-mazsa o gün için tırnaklarını da boyasınlardı, dudaklarına da ruj sür-sünlerdi... Allık sürsünlerdi yüzüne, pudra da... Oturtsunlardı ortaya... Süzülün de süzülündü. Nuriye'nin kızı Nurşan da, Cevriye de çatlasın-lardı çatır çatır... Bir ara onu da kaldırıp oynatsınlardı. Ama oyun bilmezdi ki o!.. Bilsin bilmesin, âdet-i, oynardı. Ne vardı sanki oynaya-mıyacaktı? Zor bir şey değildi ki. Bir ileri, bir geri atardı ayaklarını; elle-rini iki yana açar, biraz da kalçasını oynattı mıydı tamamdı. Alkışlasın-lardı onu da... Yanakları al al olur muymdu acep?

Gelinliği neden oldu? Beyaz jarse diyorlardı, ondan oldu... Kar gibi beyaz jarseden. Tam kalça-sının üstüne otursundu. Kırmızı ku-şağı da beline taksındı... Ya iç ça-maşırları? Fikret'in eliyle çıkaraca-ğı çamaşırlar... Pembe mi oldu? Yok, yok... En iyisi, kavun içiydi. Naylon da olmasın, insanın içini gösterirdi. Varsın göstereydi... Ko-cası değil miydi Fikret?.. O bakmı-yacak mıydı? Olsun, olsun... Nay-londan oldu. Kaç lira demişti onu kapıdan geçiren Kerim efendi? Bir kombinezona onbeş lira mı de-miştii?.. Öyle demişti ya. Eteklerin-de danteller vardı... Göğsünde de kelebek gibi şekiller vardı. Ondan oldu işte... Yırtılır mıydı acaba giyerken? Üslûbuyla giyerdi; yoksa naylon çorap gibi o da kaçardı. On-dan sonra da güzelim kombinezon beş para etmezdi... İçine sutyen lâ-zımdı... O da siyahtan oldu. Kii-lot da siyahtan oldu. Dapdara-cık... Baksın baksın da şaşsındı Fik-ret... «Sen ne güzel kızmışsın Se-vim» desindi.

Şu anda daha çok arzulamıştı Fikret'i...

Ne vardı sanki insanlar istedikle-ri zaman evlenebilselerdi, n'olurdu yani sevgililer hep birbirlerine kavu-şabilselerdi. Kıyamet mi kopardı?.. Asıl o zaman kopmazdı işte kıya-met.

Mediha'nın sorusu, Sevin'i dal-dığı rüyadan uyandırmıştı...

— Söylesene herif, ne zaman ödersin önlüğün parasını.

Baba, öfkeli öfkeli cevap verdi:

— Ne bu be bankadan kredi mi alıyorsun? Altı üstü yedi sekiz lira...

— Yedi sekiz lira ama ödiyemi-yorsun.

— Allah Allah, dur yahu, adam ne yazmış şuraya onu bir okuyalım. Baksana adamın biri köpeği için ahçı tutmuş. Ahçı hergün sabahleyin köpeğin canının ne istediğini so-ruyormuş.

— Ya'an, dedi kadın, hiç köpek konuşur mu?

— Vardır onun dilinden de anla-yan bir adamı. O sorar, ahçı da ona göre yemek pişirir. Bak resmi bile var. Masaya kurulmuş kelp, nasıl da atıştırıyor.

— Pis kelp, dedi kadın.

— Pis mis. Baksana şuradaki İls-teye... Onun yediğini sen hayatın boyunca bir defacık olsun yiyemez-

sin, Şu yemeklere bak!.. İsmi bile duymadın a avanak... Duydun mu dana rosto, duydun mu ciğer sote?.. Yulaf çorbası, yedin mi hayatında?

— Pis köpek!..

— Pis olsa hiç sahibi bir sabah kahvaltısına otuz lira harcar mı? — Pis köpek!.. Otuz lira ha?.. Otuz liralık odun alsak, Asaf, dere bayır çalı toplamaktan kurtulur bi sene.

— Önlükle ayakkabı da alır ço-cuklara, dedi adam.

Bu kez Osman sordu:

— Otuz liralık kemiği nasıl yiyor bu it baba?

— Ne kemiği ulan? Dinlemedin mi? Rostoyan, sote yiyormuş.

— Onlar da ne baba?

— Herhalde kemik değil.

Ayhan, uykulu gözlerle sordu:

— Nasıl it olunur baba?

— Nasıl mı olunur? Bilmem ki oğlum. Herhalde kuyruk sallamakla.

Ana kızarak:

— Zenginin iti, fakirin biti, dedi. Kesin sesinizi!.. Sonra kocasına döndü:

— Bırak Allah'ın seversen herif, bozma çocukları kafalarını. Ne ola-cak öğrenip de? Zenginin iti et yer-miş, bize nesi? Siz yediğiniz mer-cimeğe bakın...

Ayhan'ı kucağına aldı:

— Et tatsızdır oğlum, dedi. Aynı samana benzer.

— Tatlı ya, sen bayramda yedir-medin mi bize?

— Sus, dedi kadın, bizim için tat-sızdır. Ulan herif, ne vardı şimdi bu çocukların aklına et düşürecek? Uyuyup gidecekti sâbiler. Haydi oğ-lum, yat gitsin!..

— Rüyamda mı yiyeyim eti ana?

— Bok ye!..

Çocuk hiç seslenmedi. Yorganı başına çekti. Koca bir tabak vardı gözünün önünde. Et!.. Sıcaktı, elle-rini yakıyordu etler. Köpeğin biri geliyordu yanına. Kıpırmak istiyor-du... Vermiyordu, kovalıyordu kö-peği, oşt oşt diyordu.

Mediha söylendi:

— Selâhattin, dedi, bak çocuğa yatağın içinde bile, oşt oşt deme-ğe başladı. Yarından tezi yok, bu çocuğa bir lokma et al da gel!..

Adam güldü:

— Ne zamandan beri kasaplar lokmayla et satmağa başladılar av-rat?

— Öyleyse elli kuruşluk al, diye bağırdı kadın.

— Ben de isterim, dedi Osman...

— Ben de, dedi Asaf...

Bu kez, adam kızdı:

— Ulan bu evde konuşmakta ya-

sak be. Et dersin et isterler, süt dersin süt isterler...

Sevim işini almış, bir köşeye çe-kilmişti. Bu yaşına dek, üç kilo et yememişti ama onun aklı ette de-ğil şimdi. Fikret'i düşünüyordu... Evet... Fikret için işliyordu bu yas-tık örtüsünü. Yalvara yakara aldır-mıştı iki metre hasseyi babasına. İplikleri de borca almışlardı Kerim efendiden. 240 kuruş borçları vardı Kerim efendiye. Ah bir evlense, bir evlense... Kurtulurdu tüm rezillik-ten. Kardeşlerini de kurtarırdı. Fik-ret iyi çocuktu... «Fikret, can Fik-ret» derdi. Kırmazdı ki onu. Alırdı. İki metre kara önlüklük alıverirdi. Çok çok iki gün et yemezlerdi. Bel-ki Fikret, «Götür onu Emine halaya dıksın» de derdi. Bir de güzel diker-di ki Emine hala. Hokka gibi otur-turdu. Osman okula gidince arka-daşları etrafını çevirirlerdi. «Uff be, önlüğe bakın be» derlerdi. Bayram-da da Osman'ı salmazlardı evine... Belki de en öne koyarlardı. Bayrak da verilerdi eline. Ah Osman'ın ah!.. Dua et, ablan bir evlensin, bak ondan sonra sen önlüğün güzel-liğine. Ama ne zaman? Ne zaman olacak bu evlenme?.. Hep üç ay, hep üç ay... Tapu!.. Tapu!.. Tapu!.. Üç ay sonra çıkacak tapular. Her üç ay sonra, hep üç ay... Bir tek kâğıt parçası demişti babası. Bir tek kâğıt parçası uğruna evlene-miyorlardı. Bir üç ay geçiyordu ara-dan, bir üç ay daha. Neydi derterleri, niye vermezlerdi tapuları? Soramı-yordu da babasına. Sorsa, o daki-ka bilirlerdi... Belki de, «Üç ay da-ha bekliyeceğin mi kız? derlerdi. Anasına sorsa, «Baban bilir» derdi.

Ne olacaktı sanki, şimdi sorsa ne olacaktı? Babası da nasıl olsa katlamıştı gazetesini. Hem bunun ayıbı da yoktu ki... Kendi evlerinin tapusunu soracaktı. Başkasının evi değildi ki, kendilerinin eviydi.

— Baba, dedi Sevim.

— Ne var kızım?

— N'oldu evimizin tapu işi?

— Bir şey olduğu yok kızım. Bu devlet işi. Aynı kış yağmuru gibi... Sonunun ne olacağı bilinmez. Bak-mışsın uzar gider, bakmışsın kara çevirir. Koca, koskoca devlet... Ki-min ne yaptığı, ne yapacağı bilin-mez ki. Bakmışsın bu işlere bakan adam, gece karısıyla kavga etmiş-tir, karısı yanından kaçıp kapıyı da kilitlemiş üstünden... Aksilik bu ya, o gece de adamın aklına bizim gecekondular gelmiştir... Herif karı-ya kızgın, evine kızgın, yatak di-ken... Yarın yıkayım da şu gecek-on-duları görsünler, demistir... İşte on-dan sonra da bizim işler tamam!.. Gece avradı koynuna girerse ne âlâ, yoksa hapa yuttu bizim mahalle.

— Tavuk kümesi mi yıkıyorlar baba? dedi Sevim.

— Öyle deme kızım!.. Devlet kuvveti bu, yıkar da yıkar... Belli mi olur? Hem inan babana kızım, tavuk kümeslerini yıkmazlar da in-sanların oturdukları evleri yıkarlar. Sorarsın, niye yıktınız diye, sizin için yıktık derler, insanlar için yık-tık derler. Sözde bizim sağlığınıza düşündüklerinden dem vururlar ama, inanma... Göze battığımız için, evimiz çirkin olduğu için yıkarlar.

**BASIN
ILAN KURUMU**
YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Çağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
Bando

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telex adresi : BASINKURUMU

Duvarları çamurdan, damı teneke- den olduğu için yıkarlar. Aynı yere betondan evler yapacaksın, bahçe- lerini güllük güllüstanlık edeceksin, geniş pencerelere yeşil perdeler asacaksın, bir de koca koca yollar açacaksın, devletin ne kadar büyü- ğü varsa oraya toplanır; bir de üs- telik açılış merasimi yaparlar. O zaman burası yok dağmış, yok be- lediye hudutlarıymış diyen olmaz... İsmi de nümune mahallesi koyar- lar... Evet kızım nümune mahalle- si. Gerçi biz de nümuneliğiz ama, fakirliğin nümunesi...

Mediha, elindeki yamalıktan ba- şını kaldırarak!

— N'oldu, hani valiye çıkacaktı- nız? diye sordu.

— Çıkacağız, valiye de çıkaca- ğız... O da ben bilmem, Ankara bi- lir diyecek... Ankara'ya çıkacağız. o da ben bilmem, imar plânı bilir diyecek. İmar plânını yapanları tu- lacaksın, vallahi biz de yaptık ama, verilen emre göre yaptık diyecek ler... Kim size emir verdi diye sora- caksınız. Emri vereni bulamayacak- sın...

Sevim, başını işinden kaldırma- dan sordu:

— Ya yıkarlarsa baba?

— Tüm mahalleli kışta kıyamet- te rezil olduk gitti demektir.

— Pekiyi, bunlar bizim insan ol- duğumuzu düşünmezler mi hiç?

— İnsan mı? Hiç böyle yerlerde oturanlar insandan sayılır mı kızım? Olsa olsa, çakal sınıftan sayılır- lar. Baksana şu evin haline? Hiç ça- kal ininden farkı var mı?

— Başımızı sokuyoruz ya içine. Isıtıyor ya bizi?

— Bizi ısıtıyor ama, başkalarını üşütüyor kızım. Hattâ tüylerini di- ken diken ediyor. Bu çakal inlerini karşıdan görenlerin gözü bozuluyor- muş. Şehirin güzelliği kaçıyormuş. Eee, haklıdır tabii... Yakışıyor mu bu mostralar, şu karşıdaki kocaman kocaman apartmanların yanına?

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Bugün olmaz

Akşam eve dönen genç bir ka- dın, bir randevu alabilmek için, doktoruna telefon eder, doktor hemen kendisini muayene edebi- leceğini söyleyince itiraz eder:

— Aman, doktor, bugün olmaz; bugün artık soyunacak halim kalmadı. Sabah iki kere terziye gittim, ev sahibim kira almaya geldi. Aylığı artırınak için iki defa müdürün odasına girdim!..

Profesör

Biri ötekine sorar:

— Bir profesörü talebesinden nasıl ayırdedilebilir?

— Eğer bir odada iki kişi var- sa ve bunlardan biri de uyuyor- sa öteki profesördür.

— Zavallı ihtiyar, asansörden korkuyormuş da!..

Kompleks

Evlilik hayatında rahat yüzü görmeyen Marius'un sinirleri öy- lesine bozulmuştu ki karısı onu bir sinir hastalıkları mütehass- sına götürmek zorunda kaldı. Profesör onu kendi odasına aldı, karısını da bekleme salonuna...

Dikkatli bir muayeneden sonra:

— Size hayattan zevk almayı engelleyen bir kompleksiniz var diye sordu, Marius; işaret par- mağını ağzına götürerek:

— Anan yavaş konuşun dedi, kompleksim, hemen şurada, yan- daki odada.

— Beyefendi, 1705 yılının şarabıdır bu!..

Hizmetçi

Karısının durmadan hizmetçi- yi azarladığını gören evin beyi- nin bir gün sabrı tükenir:

— Artık yetişir, böyle lüzum- suz azarlarla Maria'yı kızdırma- ya hiç de hakkın yok. Zavallı sa- na ne yaptı ki?

— Sen karışına, lütfen, sevgi- lim; Maria kızgınken halıları da- ha iyi dövüyor.

Tehdit

Maurizio Arena bir arkadaşına dert yanar:

— Ahhhh, ne kadar merak için- de olduğumu tahmin edemezsin dostum; geçenlerde bir tehdit mektubu aldım, adamın bir kızı- nı vazgeçmemi söylüyor, be- ni ölümle tehdit ediyor.

— Eh, sen de o kızı bırakıve- rirsin.

— Söylemesi kolay.. Ama, han- gi kızı? Mektupta imza yoktu ki!..

Telefon kulübesi

İke, Mikeye sorar:

— Neredeydin?

— Nişanlımla telefon kulübe- sinde... Ama hemen çıktık; kapı- nın önü telefonu kullanmak isti- yenlerle dolmuştu da...

Akbaba

Hartalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selami M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı ay-

lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FIATI:

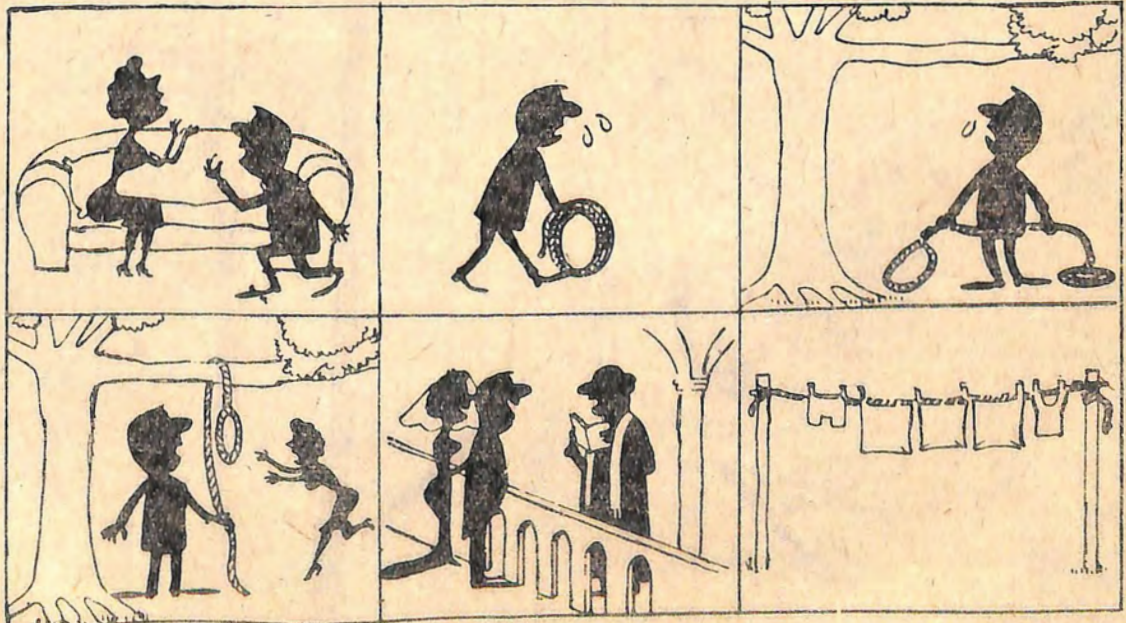
Kapak içi, santim 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

Fiati: 100 kurustur.

Bu gazete Basın ahlak yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

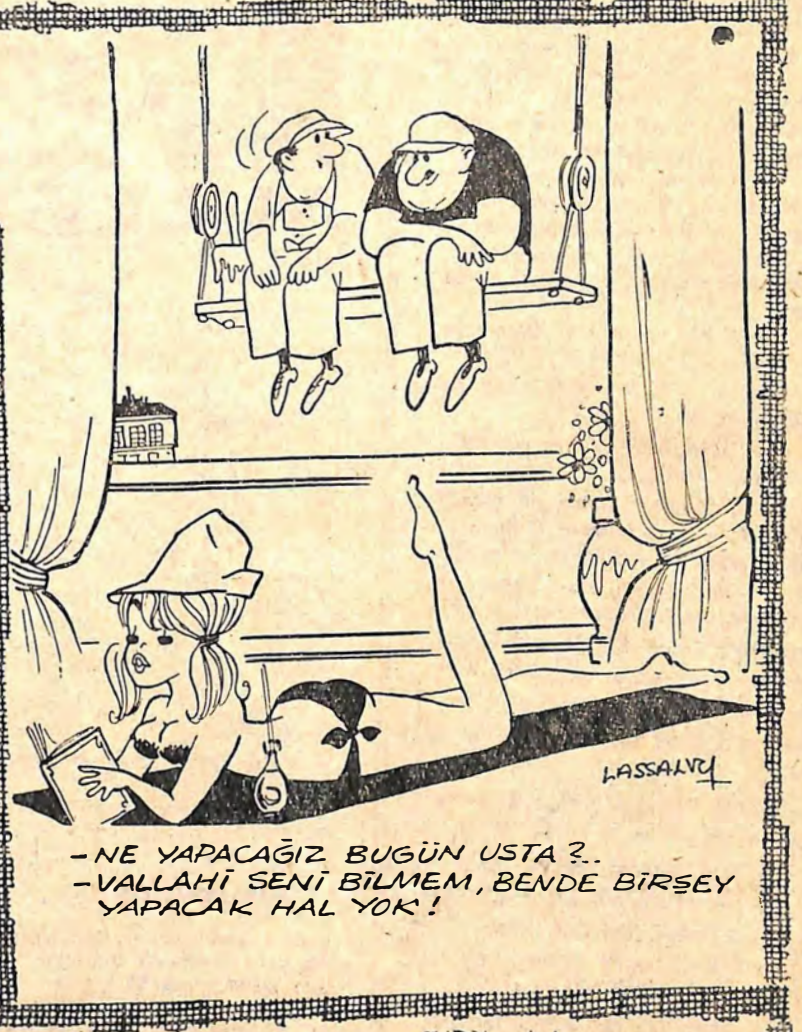

Yazısız hikâye!

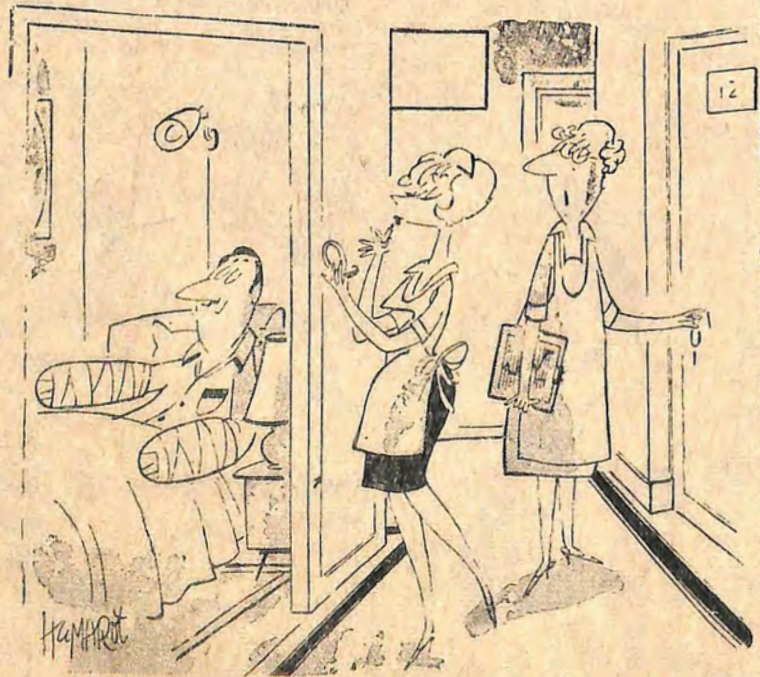
Dünya Karikatürleri

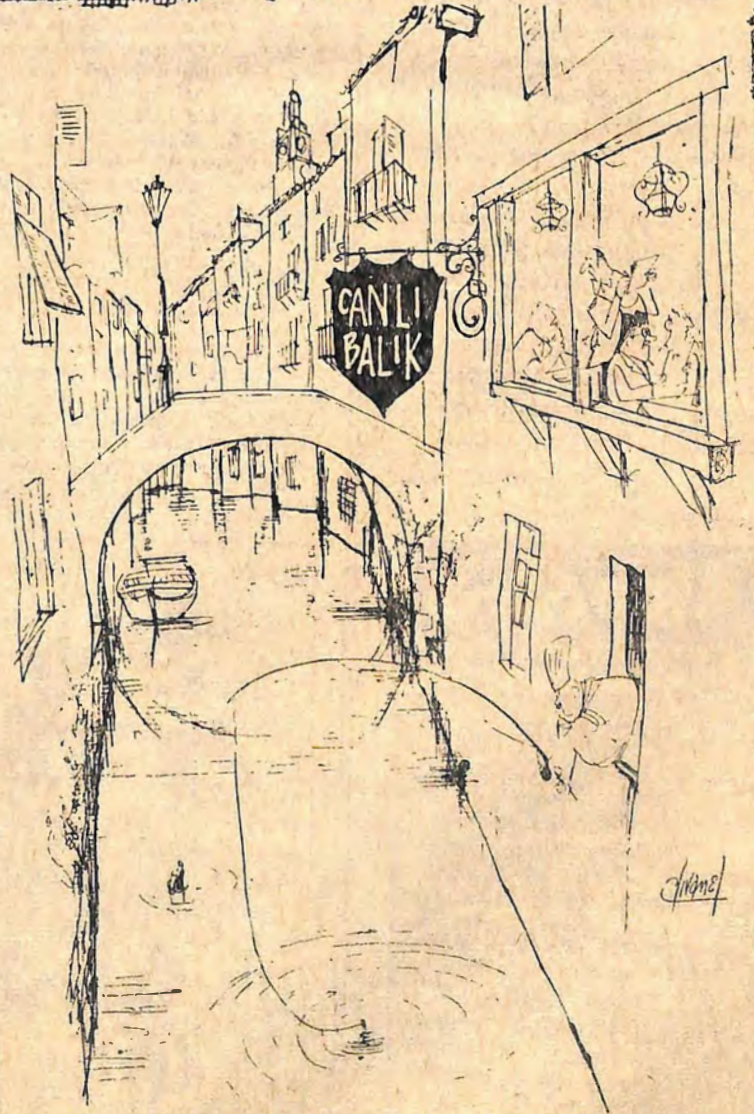
-AH BEYEFENDİ, ÇOK ÜZGÜNÜM, ÇOK..
-GÖRÜYORUM KIZIM, GÖRÜYORUM !

-NE YAPACAĞIZ BUGÜN USTA?..
-VALLAHİ SENİ BİLMEM, BENDE BİRŞEY YAPACAK HAL YOK !

-BEYHUDE SURUP, SURUŞTURME . ELLERİNİ KULLANACAK HALDE DEĞİL !

-UÇ NUMARAYA BİR KILIÇ BALIĞI !

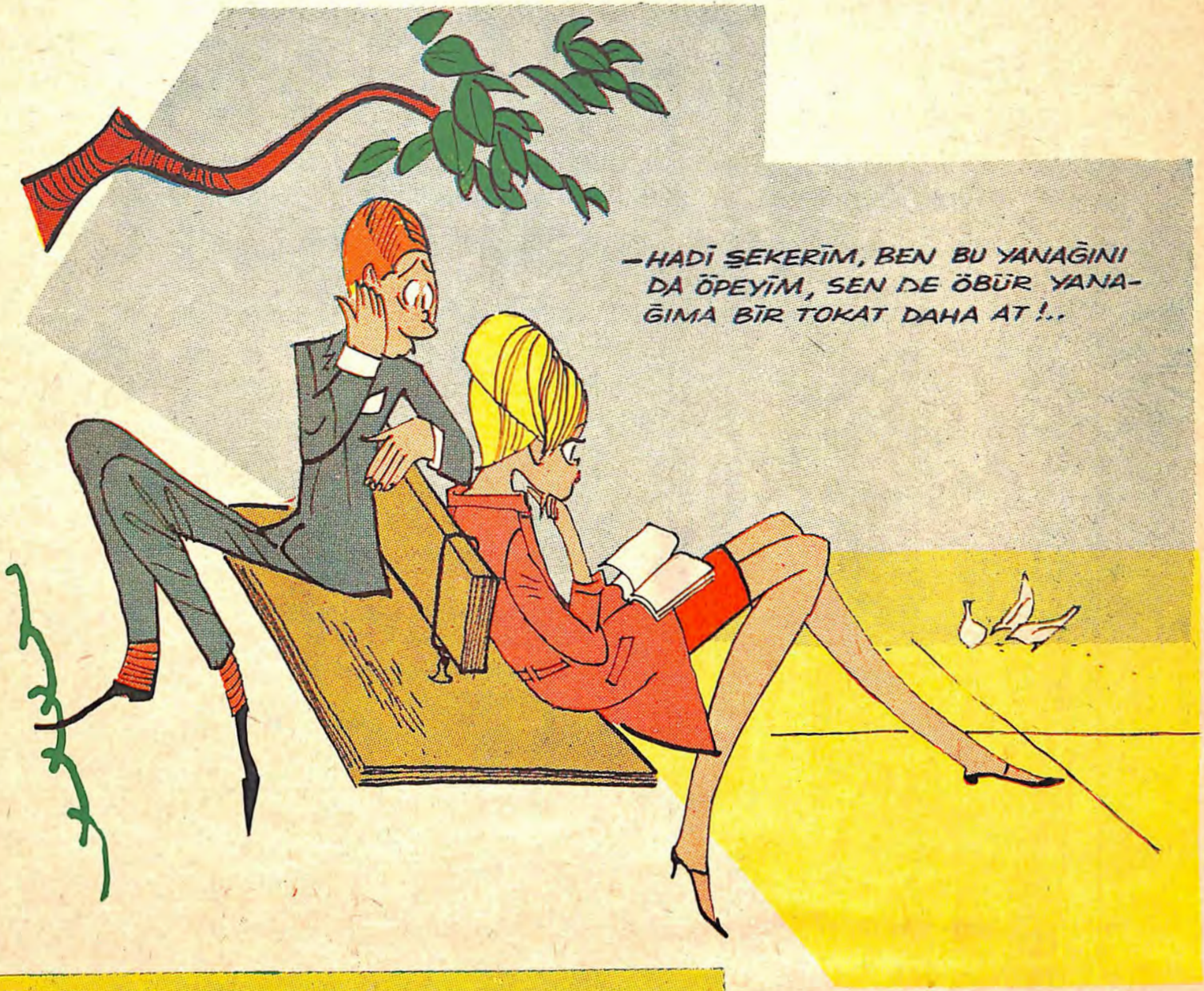
Her yiyeceğin yanında en iyi içecek Coca-Cola'dır.
Meselâ şiş köfteli pilâv ve buzlu Coca-Cola... Hiç denediniz mi ?
İyi pişmiş, zevkle hazırlanmış yemeklerin tadı Coca-Cola ile
bir kat daha artar.
Kalitesi taklit edilemeyen Coca-Cola memleketimizde
rafine şekerle hazırlanan tek içecektir.
Coca-Cola'nın eşsiz lezzetinden istifade için her yiyecek
daima Coca-Cola içiniz.

Coca-Cola
ile herşey
daha
iyi
gider

Coca-Cola İstanbul'da, The Coca-Cola Company'nin (ABD) verdiği yetki ile Türk müteğhbbislerin
kurdukları İstanbul Meşrubat Sanayii (İMSA) Ltd. Şti. tarafından gışelenmektedir.

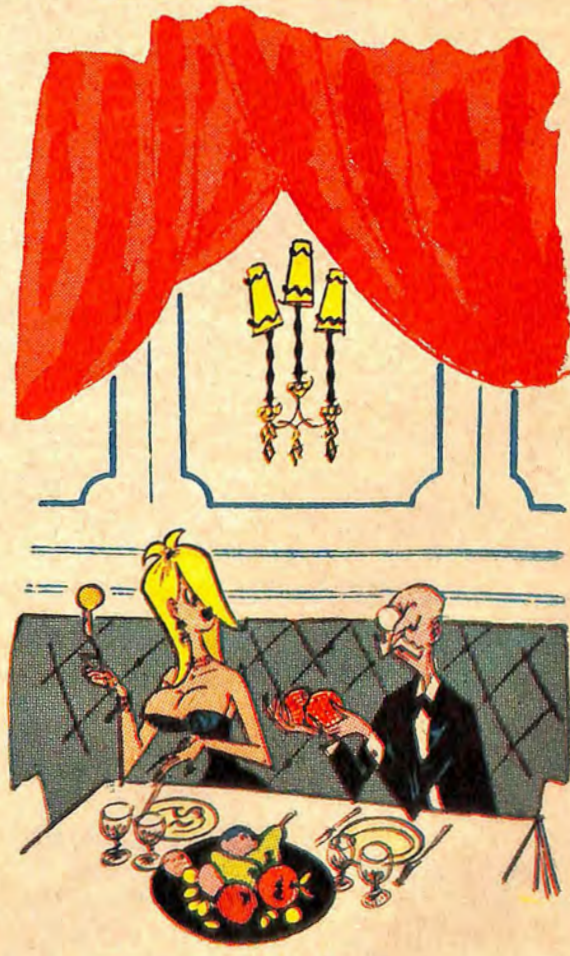
Manajans : 1749 - 170

-HADİ ŞEKERİM, BEN BU YANAĞINI
DA ÖPEYİM, SEN DE ÖBÜR YANA-
ĞIMA BİR TOKAT DAHA AT !..

-NE YAPACAĞIM BİLMEM ?.. YARIN DÜĞÜNÜM OLUYOR,
BEN DAHA YEMEK KİTABINDAN İKİ SAYFA OKUYABİLDİM!

-BAK AVUÇLARIMA, SENİN EN
ÇOK NERENİ SEVDİĞİMİ ANLAR-
SAN, BRAVO !..